

Nr. 2
1981

Februar

4.mai

Fremad og aldri glemme, vår styrke er enighet

Kenneth

DISKUSJON OM PU SITT HØYRE-VEDTAK

Vi vil understreke at vedtaket om høyreavviket i NKS som PU har fatta og som stod trykt i forrige nummer av 4. mai, ikke betyr at diskusjonen om disse spørsmålene er slutt. Tvert imot. PU visste at det var stor uenighet om vedtaket da det ble fatta, og vedtaket er ment som grunnlag for en diskusjon om disse spørsmålene i NKS.

Vedtaket er heller ingen fullstendig analyse av situasjonen i NKS og har helt sikkert mangler og feil. Vi ber kameratene kaste seg inn i

debatten, både de som er uenig og de som er enig med PU. Mange har allerede gjort det, som det framgår av denne utgaven av 4. mai.

Noen vil kanskje oppfatte debatten som uinteressant og bortkastet. Vi vil be de lese nøye innlegget fra Bjørge, formannen i Bergen NKS, som oppsummerer svært viktige lærdommer av å undervurdere høyre.

Vi vil også be kameratene om å studere Pål Steigans innledning om situasjonen i partiet (i landsmøtepapirene som dere har fått).

UTMELDINGER I BERGEN

Tre medlemmer av sentralstyret i NKS, K. [redacted], [redacted] og Ro. [redacted], har meldt seg ut av NKS. På de neste sidene har vi trykt utmeldingsbrevet fra de tre. For KMR gikk ut ble de holdt et distriktmøte (samling av hele NKS i distriktet) som tok opp utmeldingene og situasjonen i NKS og partiet.

Forslaget til vedtak og utmeldingsbrevet som står trykt på neste side, ble på distriktsmøtet satt opp mot hverandre under en avstemning. Forslaget fra to kamerater i Bergen DS ble vedtatt på møtet.

På de neste sidene av bladet vil dere kunne lese en oppsummering fra formannen i Bergen NKS, hvor han kort oppsummerer noen viktige lærdommer fra denne saken.

Det står også en vurdering av utmeldingene og de utmeldtes standpunkt til viktige politiske spørsmål, samt et innlegg fra Kr. [redacted] som er skrevet da han fortsatt var medlem av NKS og sentralstyrets PU. K. [redacted]s innlegg er motinnlegg til PUS vedtak om høyreavviket.

Vi ber dere lese disse innleggene grundig, og ta stilling til de politiske standpunktene som de tre utmeldte legger fram, sjøl om disse er svært vage. I utmeldingsbrevet legger de ikke fram politisk uenighet på viktige spørsmål i m-l-rørsla.

Til slutt vil vi si at utmelding som metode for å korrigere feil i rørsla er forkastelig, og betyr i praksis å oppgi kampen for sosialismen.

Forslag til vedtak:

1. Distriktsmøtet slutter seg til det enstemmige vedtaket fra partiets landsmøte ~~det~~ hele bevegelsen blir oppfordret til å stå sammen og forsvare enheten i m-l-bevegelsen.
2. Vi mener det er et godt grunnlag for dette gjennom vedtakene fra landsmøtet og landsmøtebevegelsen:
 - Landsmøtet erkjenner at det står store uavklarte spørsmål i forbindelse med sosialismedebatten og vedtok at denne debatten skal fortsette.
 - Landsmøtet og landsmøtebevegelsen innebar skarp kritikk mot den gamle sentralkomiteen for feil i praktiseringen av demokratisk sentralisme. Denne kritikken er en viktig del av resultatene fra landsmøtet.
 - Landsmøtet la et grunnlag for å forbedre eksternt arbeidet ved å kritisere feil i bevegelsen som har svekket eksternt arbeidet.
 - Uansett hvilke vurderinger vi har av SK's an-

alyse av høyrefaren i bevegelsen, er det intet grunnlag for å si at arbeidsforholdene for en åpen og udogmatisk debatt er gjort umulige. Tvert imot viser både landsmøtet og valgene at det eksisterer og skal eksistere en åpen demokratisk debattstil.

3. Vi vil derfor sterkt beklage det om kamerater nå trekker ensidige og forhastede konklusjoner av landsmøtet og vil legge ned arbeidet i bevegelsen. Både partiet og NKS trenger disse kameratenes arbeidskraft.

Vi mener og at disse kameratene trenger en sterk m-l-bevegelse for å kunne få utrettet noe med sitt politiske standpunkt. Det vil være til stor skade for vårt arbeid blandt intellektuelle om disse kameratene nå går ut av bevegelsen.

Foreslått av 2 kamerater i
Bergen DS

Utmeldingsbrev

Landsmøtet har på ingen måte vist at partiet er samla og sterkt", tvertimot har sentralkomiteen si handsaming av diskusjonane før LM og vedtaka på LM svekka m-l-rørsla.

Vi vil gå imot LM si analyse av høgreavviket. Denne analysen hindrar m-l-rørsla i å gjennomføre heilt avgjerande diskusjonar, t.d. sosialismediskusjonen. Vi meiner SK har vist uvilje mot diskusjonar på viktige prinsipielle spørsmål, m.a.o uttrykk for dogmatisme.

Etter vårt syn var hovudsida ved sosialismediskusjonen (i den grad det har vore ein reell diskusjon) vore bra. Det var ein debatt om viktige uløyste spørsmål innan marxismen, men LM har på ingen måte ført oss nærmare svara på desse spørsmåla. Dersimot har LM og SK stempla meiningsmotstandarar som revisjonistar med standpunkt som i beste fall kan verta sett på som salt i borgarskapet sin graut. (KK3/1-81)

Vi vil beklaga oppslaga i Klassekampen etter LM. For det første vert det framstilt som om motsetningane i m-l-rørsla er løyste. Dette er ikkje noko anna enn medvite desinformasjon. Den måten LM vart gjennomført på, har desverre auka motsetningane og utdjupe skiljelinene. Ansvar for dette kviler på SK i AKP.

Landsmøtet har og vist at den demokratiske sentralismen ikkje fungerer i m-l-rørsla. Synspunkt som står i motstrid til leiinga vert hindra i å komme fram i open og sakleg debatt. SK er heller ikkje villig til å diskutera dette problemet, dermed vert vi stående igjen meld ein organisasjon som vert leia på byråkratisk sentralistisk vis.

På denne bakgrunn vil vi uttala at vi ikkje kan ha tillit til den nyvalde leiinga i AKP.

Vi vil difor melda oss ut av AKP og NKS, og vil halda fram med å sloss for synsmåtane våre utanfor desse organisasjonane. Vi ser det som den einaste løysinga i den noverande situasjonen.

Lærdommer fra Bergen.

KAMPEN OM ENHET I BEVEGELSEN OG "SENTRISMENS" ROLLE

Det har gått høye bøljer i bevegelsen det siste året. Landsmøtet i partiet avklarte en del, men diskusjonen vil helt opplagt gå videre. I alle fall i NKS hvor den så vidt har begynt. Her borte har vi hatt noen utmeldinger (Bergen) og vi har blitt satt et godt stykke tilbake. Grunnaget var synet på det interne livet: Null demokrati, innbitt mistillit til partiledelsen, sterk uenighet i analysa av høyrefaren og uenighet/tvil om partiets strategi for sosialismen. Jeg skal ikke oppsummere hele denne saken (de kommer kanskje seinere). Men jeg vil ta opp en lærdom jeg mener vi kan trekke fra denne "kampen" og som jeg trur er viktig.

I innledninga si til landsmøtet gir Pål S "sentrismen" det glatte lag. Han mener den har gått i taktisk allianse med det åpne høyre (eks. gamle DS-formannen i Oslopartiet) hindra utviklinga av høyreanalysen, glatta over feil hos andre og backa opp om kampen mot ledelsen. I det hele tatt fungert ganske bakstreversk.

Når kan en sikkert diskutere begrepet "sentrist" og om ikke PS er ensidig i fordømmelsen, men jeg mener at noe av det jeg oppfatter som kejrna i hans analyse har myefor seg. Og den oppfatter jeg sånn: Om du står i en mellomstilling i en diskusjon, er du nødt til å kjempe p, begge fronter og etterhvert er du nødt til å ta stilling til hva som er hovedsida. Særlig den første delen av denne påstanden mener jeg er viktig i dagens situasjon. Skal forsøke å begrunne det.

Det er mange som har stått og står i en form for mellomstilling i den partikampen som har vært/pågår. Jeg sjøl er en av dem, og svært mange av oss her borte. Vi har helt siden ifjor vår kjørt fram viktigheten av å oppsummere venstre, viktigheten av å behan-

dle kaderen korrekt, mot harde slag, nødvendigheten av at ledelsen "strekker ut ei hand" til medlemmene? ikke kjører alle motsigelser over en kam osv. Dette her mener jeg har vært viktig, og at det fortsatt er. Vi har vært åpne for at det fins en høyrefare, men ikke vurdert den som så ekstrem som partiledelsen.

Så er det noen, bl.a. de som har gått ut, som har gått mye lenger i kritikken av ledelsen og avviste påstandene om høyre som en manøver fra ledelsen for å hindre videre debatt om partiets feil og sosialismedebatten. Dette har jeg og andre hele tida vært uenig i, men åssen har vi stilt oss til det. Har vi kjempa og argumentert hardt mot sårneanalyser? I svært liten grad. Dermed har det vært sånn at sjøl om det har vært viktige og reelle motsigelser mellom oss både på ledelsen og demokrati og på faren fra høyre, så har situasjonen vært altfor mye preget av liberalistisk fredstilstand.

Hva har dette ført til? Og dette er POENGET! Det har ført til at det har kunnet utvikle seg et ensidig, falskt og skadelig SVARTSYN på partiledelsen, og på veldig mye av ml-bevegelsen i sinhelhet. Bare sånne "småting" som klare usakligheter og skittkasting mot enkeltpersoner eller ting som står i KK eller mot ting som er en del av ml-bevegelsen har blitt sett gjennom fingrene med og ikke imøtegått, har vært med, på å drive dette fram.

GRUNNEN til at det ikke har vært gjort kan ikke ha vært noe annet enn en eller annen slags ide om at "vi er jo mye enige ellers og vi må ikke skade enheten i bevegelsen med småting" o.l. En klin gærn og umarxistisk ide. Enhet oppnår vi ikke med tildekking av skadelige ideer og uenighet. Det oppnår vi gjennom kamp mot disse.

Denne ensidigheten som vi har stått for i praksis, har også hindra oss sjøl og ikke minst de som har gått ut, i å gripe karakteren av høyreavviket. Noe som igjen forsterka ensidigheten i vurderinga av partiledelsen og deres feil.

Vi var opptatt av at analysa til partiledelsen (og det som sto i 4. mai) var lite begrunna og overfladisk. Men gikk vi inn på den analysa med et "åpent sinn" for å diskutere hva som er rekti og gærnt med de enkeltepunktene. La vi sjøl fram materiale som kunne være med på å utvikle analysa i rekti lei? Vel, andre har gjort det. Og det er nå ganske klart at vi står i en situasjon der veldig mye er i ferd med å

trekke til høyre (ikke minst vår politiske praksis). Og dette må vi forstå helheten i, og kjempe mot, eller blir vi sugd ned i blautmyra.

Lærdommen er altså: Kameratslig og politisk KAMP mot gjerne og skadelige linjer og trekk er metoden for å styrke enheten. Står du i en mellomposisjon, er du forplikta til å KJEMPE på begge sider. Uten å spå altfor sikkert, men kanskje kunne vi hindra utmeldingene hadde vi skjönt dette før.

Bjørge, Bergen.

LAGSSTYRET PÅ STATSVITENSKAP/SOS.ØK (OSLO):

Laget på Statsvitenskap/Sosøk (Oslo) har diskutert høyreavviket. Under diskusjonen kom vi fram til at høyreavviket gjør segsterkest gjeldende på følgende to områder:

- 1) På internasjonale spørsmål
- 2) På det organisatoriske plan

På møtet ble det fattet vedtak om at styret snarest ga en kort oppsummering av debatten.

Det var en enhetlig kritikk fra møtet om at følgende praksis er uakseptabel og udemokratisk:

Når personer trengs til å sitte i sentralstyre, distriktsstyre, hovedstyre i samskipnaden og til å delta på IK-seminarer, for å

nevne noen ormåder, har praksis vært personlig utplukking. Ledende kadre går til personer de kjenner som de kan tenke seg er villige til å påta seg tillitsverv. Denne "trynepolitikken" virker passiviserende på lagsvirksomheten, den hemmer "passive" i å ta del i debatten om hvilke personer som har egenskaper i tråd med oppgavene som foreligger, og de såkalte passive, de som ikke kjenner ledende kadre, får som regel ikke tilbud om spennende oppgaver. Vi mener er slik stil har ført til passivitet for de mange, og de aktive brennes opp.

Vi ser på denne praksisen som et viktig brudd med den demokratiske sentralismen.

UTMELDINGANE I BERGEN:

EIT LÆRESTYKKE I HØGREFEIL

Tre medlemmer i NKS/Bergen, som også er sentralstyremedlemmer i NKS, har meldt seg ut av organisasjonen. Etter diskusjonar der heile distriktet har tatt del del, har fleirtalet av medlemmene teke avstand frå den politiske grunngjevinga for utmeldingane og sterkt beklaga at kameratane går ut. Sjølv om det er snakk om et lite antal folk som melder seg ut (sannsynligvis vil to kamerater til melde seg ut), så vurderer NKS/AU denne saka svært alvorleg av fleire grunnar.

For det første er dette alvorleg fordi Bergen med dette mister nokre av sine mest erfarne kameratar som vi framleis rekner som revolusjonære. Sjølv om vi er usamde med kameratane i mange spørsmål, så meiner vi dei har sin plass i NKS.

For det andre, og det er viktigaste grunnen til at vi ser svært alvorleg på denne saka: utmeldingane og bakgrunnen for dei er eit av dei klaraste uttrykka for konsekvensane av å undervurdere høgrefeila i NKS. I så måte er denne saka eit viktig lærestykke for oss alle.

I det følgande vil vi ta opp tre saker:

1. dei utmeldte si vurdering av parti-landsmøtet.
2. deira vurdering av høgrefeila i NKS.
3. politiske lærdommar av denne saka.

1. AK P - LANDSMØTET.

Dei utmeldte, K, M, og R (heretter KMR), hevdar at LM har svekka m-l-rørsla, at særleg sosialismediskusjonen har vist at den demokratiske sentralismen ikkje fungerer i partiet, at LM og partileinga vil "hindre synspunkt som står i motstrid til leinga å komme fram i

open og sakleg debatt". På grunnlag av dette hevdar dei at dei ikkje har tillit til partileinga og melder seg ut.

Dette er påstanar som det er umulig å forsvare dersom ein tenker gjennom kva som har skjedd i partiets landsmøtediskusjonar og dersom ein set inn i kva som faktisk vart vedtatt på LM. Tvertimot er det vårt syn at ikkje minst sosialismedebatten som no har pågått i halvanna år, er eit døme som viser at partiet har gjort viktige framganger i å utvikle demokratiet: Klassekampen har vore full av innlegg i månadsvis der "begge sider" har fått fordrive mange andre viktige diskusjonar, Røde Fane har hatt temanummer, sommarleirane har hatt innleiarar med forskjellig syn, partiet har arrangert debattmøter internt og eksternt der ingen kan hevde at "synspunkt som står i strid med leinga vert hindra i å kome fram i open og sakleg debatt.

Så hevdar KMR at partileinga har "stempla meiningsmotstandarar som revisjonistar" og viser til artiklar i KK. Dersom ein ser etter kva Steigan har skrive, så vil ein sjå at han har gjort det einaste rette for ein formann i eit kommunistisk parti: i staden for å lefle med borgarleg-parlamentarisme og vinne popularitet på grunnlag av dette, har han lagt vekt på vise at det er visse synspunkt som faktisk er uforenlege med marxismen. Prinsipiell motstand mot noka slags særstilling for partiet under sosialismen meiner vi er eit slikt standpunkt. Å kalle revisjonisme for revisjonisme, er noko vi ser på som sjølsagt for AKParar. Men det gjer tydelegvis ikkje KMR trass i at dei sjølve meiner partiet bør ha ei særstilling under sosialismen.

Kronargumentet til KMR for at partiet no er blitt byråkratisk-sentralistisk er LM si handsaming av sosialismediskusjonen. Etter LM skal vi no angiveleg vere attende i middelalderen der diskusjon vert erstatta av dogmatisme, stempling

og munnkorg. Det er berre inkvisisjonen som manglar. Vi syns denne argumentasjonen tyder på at spørsmålet om LM eigentleg er eit vikarerande argument for KMR. For dersom ein les LM-dokumenta (det har KMR gjort), vil ein sjå følgande:

-LM vedtok skarp kritikk av det gamle SK for feil i praktiseringa av den demokratiske sentralismen gjennom heile førre LM-periode.
-LM slo fast at det er mange uavklarte spørsmål i sosialismedebatten.

-LM vedtok separat at sosialismediskusjonen skal helde fram.

-LM slår fast at partiet skal ha ei særstilling under sosialismen, men kva form dette skal ha, uttalte LM seg ikkje om. Dette er spørsmål som partiet skal diskutere vidare. Det LM avgrensa seg mot, var å prinsippfeste likestilling mellom kommunistpartiet og borgarlege parti i eit framtidig sosialistisk Noreg.

På grunnlag av dette meiner vi at partiets landsmøte og landsmøterørsla har vist at KMR sine påstandar om at "den demokratiske sentralismen ikkje fungerer i m-l-rørsla" er grunnleggjande feilaktige dersom vi tek utgangspunkt i faktiske forhold. Vi meiner LM si handsaming av spørsmålet om partiet si stilling under sosialismen, er eit av mange døme på at LM betyr viktige skritt framover for rørsla vår. Vi er ikkje minst glad for at LM avviste ulike variantar av "parlamentaristisk sosialisme".

2. HØGREFEILA I M-L RØRSLA: EIT PÅFUNN FRÅ PARTILEINGA FOR Å HALDE PÅ MAKTA SI?

Sjølv om beklager at KMR melder seg ut, vil vi ikkje stikke under ein stol at KMR over ein lengre periode har utvikla synspunkt på ein rekke spørsmål som vi er usamde i. Samtlege av desse synspunkta går i ei retning, nemleg høgre. KMR har i sentralstyret og i DS dels forfekta høgreidear sjølva, dels bekjempa alle forsøk på å ta opp kampen mot høgre i organisasjonen. Dei har i NKS stått i spissen for ei linje med å gå

til åtak på partileinga samstundes som dei har avvist at det finns alvorlege høgrefeil i NKS. I den grad KMR har innrømt at det finns høgrefeil i NKS, så har dei sagt at drsse er heilt uvesentlege i forhold til partileinga sine venstrefeil. I diskusjonar om stoda på delområder (internasjonalt arbeid, ideologisk kamp, kvinne kamp, osv.) har kameratane argumentert imot at det finns viktige høgrefeil.

Vårt syn på stoda i NKS er klart: vi sluttar fullt opp om vedtaket i politisk utval i sentralstyret som slår fast at det finns ein systematisk, alvorleg høgre tendens som viser seg på mange område.

Vi vil ikkje her gå inn på ein vidare argumentasjon for analysen, bortsett frå på eit punkt som ein av dei utmeldte, Kr n, tek opp i innlegget som er trykt i dette nummer av 4.mai. Vi vil anbefale alle å lese det K skriv om dette, fordi det er lærerikt på fleire måter.

K skriv at hovedproblemet internt er mangel på kollektiv jobbing og at metoden for å løyse dette er ideologisk kamp mot liberalismen. Til dette vil vi seie to ting: For det første viser det at K erkjenner at det finns høgre tendenser (utan at han vil kalle det høgre). Dette er bra fordi det viser at vi kan diskutere desse sakene på eit skikkeleg grunnlag. For det andre viser dette dømet klart at K undervurderer høgrefeila i det indre livet. Han meiner problema har si årsak i "mangel på kollektiv jobbing". Dette er opplagt veikskaper i vårt arbeid, men er dette år saka til høgrefeila i det indre livet?

Vi meiner årsaka til dette først og fremst er av ideologisk karakter: desse problema er først og fremst uttrykk for borgarleg ideologi, som t.d. å sette seg sjølvs framfor kollektivet, prioritere karriere framfor politisk arbeid, bli liberalist i privatlivet og alt anna liv osv. Denne tendensen blir sjølsagt ikkje svekka av det lave skoleringsnivået i NKS. Berre dersom ein stiller problemet slik vil ein kunne forstå alvoret i feila i det indre livet og vere i stand til å korrigere desse.

Slik kunne vi gå gjennom dei utmeldte sine standpunkt på område etter område og vise korleis dei systematisk undervurderer dei klart borgariege og reformistiske tendensane i NKS. Og vi seier ikkje dette for stemple KMR som borgarar, vi seier det fordi det er ei viktig sanning som må kome resten av forbundet til del. Samstundes viser dømet med KMR kva som nettopp kan bli konsekvensen av å undervurdere karakteren av den borgarlege innverknaden: at folk melder seg ut. Til slutt vil vi seie nokre ord om kva lærdommer vi kan trekke av utmeldingssaka i Bergen.

3. POLITISKE LÆRDOMMAR

Det er særleg to lærdommar vi vil trekke av denne saka: at det er svært farleg å undervurdere høgrevviket, og at det er like farleg å ikkje ta opp kampen mot slike tendensar når ein har registrert dei.

Det som har skjedd i Bergen er ikkje noko som har skjedd over natta. Det er ikkje mulig å forstå det som har skjedd utan at ein trekker inn bakgrunnen.

Årsaken til at KMR har meldt seg ut er ikkje at dei har borgarleg arvestoff i seg. Dei attverande kameratane i NKS-leiinga i Bergen oppsummerer no etterpå at mykje av grunnlaget for at denne situasjonen har oppstått er at dei ikkje har reist kampen mot KMR sine synsmåtar på

eit tidlegare tidspunkt. I staden har dei fleste kameratane retta mesteparten av skytset mot partileiinga si praktisering av den demokratiske sentralismen. Dette har utvilsomt vore ein viktig diskusjon. Feilen har vore at demokratiske diskusjonen har blitt prioritert på topp samstundes med at høgrefeiden har fått lov å utvikle seg utan motstand. Det høyrer med til historia at desse diskusjonane så og seie utelukkande har blitt ført på topplanet, utan at grunnorganisasjonane i Bergen har blitt dratt med.

Som det vil framgå av dokumenta fra landsmøtet i partiet har også partiet i Bergen undervurdert høgrefaren, og ein viktig del av ansvaret for den situasjonen som har oppstått ligg også på partiet lokalt, som heller ikkje har ført kamp mot høgrefeila i NKS.

Dei utmeldte rekner seg som vener av den revolusjonære rørsle og kjem til å samarbeide med NKS-arar i sitt politiske arbeid. Vi vil oppmode kameratane i NKS i Bergen til å halde fram med diskusjonane med dei utmeldte med målsetting å vinne dei attende til NKS. Men førsetnaden for at det skal lukkast er at ein tek opp kampen mot dei synsmåtar som på fleire område står i motsetnad til ein revolusjonær politikk.

På oppdrag frå NKS/AU
Per J

VENSTRELINER FRÅ SK/AKP ER HOVUDFAREN I M-L RØRSLA I DAG

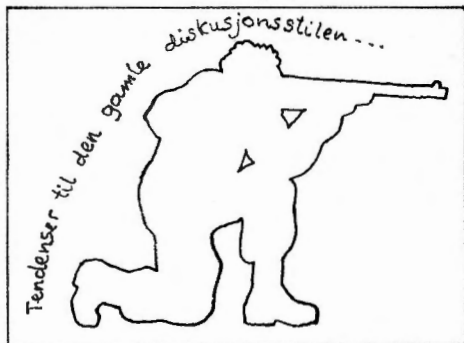
I denne oppsummeringa av stoda i m-l rørsle i dag, vil eg skilja mellom den politiske og organisatoriske stoda.

1. POLITISKE STODA

Eg meiner venstrelinar frå sentralkomiteen (SK) i AKP(m-l) er hovudfaren i m-l rørsle i dag. På følgjande områder er det eg ser desse venstrelinene:

- Beretninga til landsmøtet i partiet har ei overflattisk oppsummering av venstreavviket i organisasjonen, både omfanget av det og årsaken til det. Konkret: synet på medlemmene, der eg meiner SK i praksis stod for ei line med å sjå på medlemmene som reiskap og ikkje som ein ressurs, oppsummeringa av dei politiske venstrelinene meiner eg er grunn.

- SK sin taktikk andsynes aksjonen mot forhand-slagring, meiner eg var venstresektærisk. Den totale avvisinga av aksjonen i utgangspunktet meiner eg var feilaktig og skadeleg for m-l-rørsla.
- Partiet sitt arbeid, eller rettere sagt mangel på arbeid, med RV meiner eg er uttrykk for det same.
- SK si oppsummering av høgreavviket i partiet, som truger med å endra partiet sin karakter.
- Eg ser og klare tendensar til den gamle diskusjonsstilen, med harde slag og store ord.

Så over til SK sitt "høgreavvik". Slik eg ser det har SK no sett igang ei kampanje mot eit høgreavvik, som dei visstnok trur truer AKP sin eksistens. Før landsmøtet sa Pål S - at det var på tre måtar partiet kunne verta revisjonistisk på på det kommende landsmøtet:

- Det kunne verta vedtatt eit revisjonistisk prinsipprogram, det er punktet om sosialismen P.S. har i tankane når han seier dette.
- Det kunne verta vedtatt revisjonistiske vedtekter.
- Det tredje alternativet til P.S. var at det kunne verta velt ei leining som berre i ord forsvara m-l-m, "men som ikkje har løfta ein finger for å slåss mot forsøkene på å revidere desse prinsippene!!".

Dersom dette skal ha noko for seg må det dreia seg om store strøymingar (eventuelt fleirtalsstrøymingar) i partiet. Dette er ein karakteristikk som etter mitt syn er spinnvill. Sjølv i høgreavviket si stormaktstid (-72/73) var det al-

dri snakk om at partiet var revisjonistisk, men no etter at det for første gang på fleire år har vore skikkelege diskusjonar om prinsipielle spørsmål (sosialisme diskusjonen) er det plutselig fare på ferde. (Eg kjem attende til denne diskusjonen nedanfor).

I SK sitt høgrebilet eksisterer det ingen venstrelinjer, heller ingen far for slike å vurd- era etter materialet dei har lagt fram. Det vert ikkje løfta så mykje som ein åtvarabde veslefin- ger mot venstreavvik.

Det vert utbasunert at "Et spøkelse er på ferde i Europa - et høyreopportunistisk spøkel- se" (Røde Fane 7/80, ein lettare omskriving av eit kjendt sitat.) Framstillinga av situasjonen i den internasjonale m-l-rørsla, er det medvite manipulering?

Grunnen til at eg stiller dette spørsmålet er følgjande:

- I det som har vorte kalla m-l-rørsla er det u- like tendensar, dei partia vi skreik høgast om for nokre år sidan, er ingen av dei RF nemner. Men det var organisasjonar som KPD(m-l) i Tyskland og PCE(m-l) i Spania. Kvar står desse idag? Jau, i Albania-revisjonismen.
- Det partiet som vert brukt som skrekkens ek- sempel på korleis det kan gå ,KPD, har AKP aldri hatt partisamband med. Det har kansje hatt samband med deira politiske linjer?
- Kva slags parti/organisasjonar er det som vert trekt i RF utanom KPD? Kva slags praks- is har dei hatt tidlegare, har vi hatt samband med dei osb. Ingen slike opplysningar får vi av å lese RF. Utanom i eit avsnitt som handlar om PCP(m-l), der vert det i forbifarten sagt at AKP aldri har sett på dette partiet som kommu- nistisk. Hvis ein dreg fram alle organisasjonar som kallar seg kommunistiske eller til og med marxist-leninistiske, vi har jo nokre i Noreg og, så er det ikkje vanskeleg å få landskapet til å stemma med kartet!

Mi vurdering av situasjonen i NKS. Heile leinga i NKS er samd om at hovudetenden-

sen i NKS er god, dette meiner eg er viktig å understreka. Men der det er usemje, er på vurderinga av høgrevviket i NKS. Fleirtalet i PU meiner at det er eit systematisk høgrevvik i organisasjonen, dette er eg ikkje samd i. For å gå litt attende, i -78/79 stod det eit sterkt høgrevvik i NKS, stikkord lokalismen, dette stod absolutt sterkast i sentralstyret. Etter mitt syn skjede det eit medvite oppgjær med framfor og på landsmøtet til NKS i vår. Konklusjonen min er at høgrevviket ikkje har styrke seg i NKS, men tvertimot er svekka.

Kva så med sosialisme-diskusjonen, viser ikkje den klare høgrevvik i organisasjonen? Etter mitt syn nei. Eg vurderer denne diskusjonen slik:

Etter lang tids dogmatisme er vi byrja å diskutera reelt klassikarane, historia og dei sosialistiske landa og vår eiga historie, slik at vi kan komma fram til eit bilete av korleis vi vil at sbialismen skal sjå ut i Noreg. Dette meiner eg er det viktigaste ved denne diskusjonen, og det vurderar eg altså som positivt. Samstundes har det etter mitt syn dukka opp avvik i diskusjonen, både av høgrev- og venstre-karakter, men dette er bisider og det ville ha vore svært merkeleg om slike ikkje hadde dukka opp. Der- som vi visste svara var det vel ingen vits i å diskutera desse spørsmåla. Men det er kanskje nokon som er forvaltningar av dei rette svara eller trur dei er det?

2. ORGANISATORISKE STODA

Er det slik at medlemmane er prega av open liberalisme og at lystprinsippet fastset kva medlemmane vil gjera (eller etter julebords-prinsippet som visstnok er det siste i m-l-politiske karakteristikkar)? Etter mitt syn er ikkje dette hovudproblemet i organisasjonen vår.

Eg trur hovudproblemet er av ein annan ka-

rakter. Hovudproblemet vil eg stilla slik, mang el på kollektiv jobbing. Vi jobbar som einskildpersonar og dreg ikkje lasset saman som ein organisasjon. Dette fører til at mange vert passive, dei vil gjerne jobba, men organisasjonen legg ikkje forholda til rette slik at desse er i stand til å verta ei kraft i arbeidet vårt. Eg vil og undersreka at eg ser ikkje på dette som eit nytt problem, men ein mangel i det politiske arbeidet vårt som har vore med oss så lenge som eg har vore organisert, dvs. over 10 år.

Korleis skal vi korrigera dette avviket? Eg trur einaste måten å verta kvitt det på, er ved ideologisk kamp. Gjennom kontinuerlige diskusjonar i små- og storlaga når ein står andsynes desse feila og kritikk mot einskilde kameratar som står som dei fremste eksponentane for desse feila (for å unngå mistydingar, så meiner eg at det som oftast er leiande kameratar som er eksponentar for desse feila).

Det var mitt syn, og så vil eg oppmoda andre til å kasta seg utpå slik at vi kan få ein frisk diskusjon.

PU MEDLEM

Merknad til innlegget:

Forfattar av dette innlegget er identisk med Knut, som (slik det går fram av dei første innlegga i bladet) no er utmeldt av NKS.

Grunnen til at ein som ikkje lenger er medlem av organisasjonen får høve til å delta i interne debattar er, for det første, at innlegget var skrive før kamraten gjekk ut. Han tilhøyre mindretalet i PU (jfr. PU-vedtaket om høgrev som stod i 4. mai nr. 1 -81), og vart oppmoda til å legge fram sitt syn for medlemmane.

For det andre meiner vi det er rett å presentere dei politiske standpunkta til K for medlemmane av NKS.

Redaksjonen

REPLIKK 00

ER HØGREFAREN EIN FIKSJON?

Straks før bladet går i trykken viser det seg at partileinga sitt svar på Kri' ens innlegg ikkje blir ferdig til dette nummer. Det følgande er difor nokre korte kommentar skrive i all hast

Eindøl av K sin argumentasjon er imøtegått andre steder i bladet. Her vil eg konsentrere meg om to saker: 1. K sitt originale bidrag til høgredebatten der han følger parola med at åtak er det beste forsvar og hevdar at hovudfaren i rørsla er venstrefeil i partileinga. 2. K sine "argument" mot høgreanalysen.

VENSTREFEIL I SK HOVUDFAREN?

Dersom dette var rett, så måtte ein påvise at detter var ein systematisk, omfattande tendens som ga seg utslag i prinsipielle, programmatisk spørsmål, i organisasjonsspørsmål, i filosofo, i taktikk og dagskamp osv.

Ei slik argumentasjon forsøker ikkje K seg på eingong. Dei døma han trekk fram, viser at grunnlaget for hans påstand er at han er mot eit oppgjør med høgrefeil. La oss sjå på K sin analyse som er såpass uvitskapeleg at Finn Sjø's artikkel om høgre i Røde Fane blir eit metodisk genialt verk i samanlikning.

"Beretninga oppsummerer tidlegare venstrefeil overglattisk og grunt". Takk for vitskapeleg konkret kritikk. Kva meiner K er overflatisk og grunt? K har eit døme: At SK ikkje oppsummerer at dei tidlegare har hatt eit feil syn på medlemmane. Spørsmålet er: Er beretninga si oppsummering av venstre i hovudsak korrekt? Landsmøtet har oppsummert (se s. 16 i TF om Landsmøtet) at beretninga "mangler ei grundigere analyse av årsakene til høgreavviket. Videre er det en viktig svakhet at de klassemessige og ideologiske

røttene etil venstreavviket ikke er analysert. Det er også sider ved venstreavviket som ikke er summert opp". Landsmøtet er altså enig i K sin kritikk. Men er dette grunnlag for å påstå at venstrefeil i leinga er ein hovudfare? Dette heng ikkje på greip verken logisk eller politisk.

"Sektisme i forhåndslagringssaka". Partileinga gjorde etter mitt syn feil i byrkinga. Men dette var ikkje hovudsaka. Dersom K sin argumentasjon skulle ha noko for seg må han vise at det er ein systematisk tendens til venstre i frontpolitikken og forsvarspolitikken. Eg vil svært gjerne sjå kva K eller andre kan føre til torgs av bevis for ein slik svært original påstand.

"Mangel på arbeid med RV". Eit dårleg argument: For det første må K påvise at det står venstrelinjer i SK i synet på det parlamentariske arbeidet. At slike fins i partit, trur eg nok, men så vidt eg veit er det nettopp partileinga som har kritisert dette. For det andre: Slike venstreidear fins i NKS også, men er desse NKS sitt ansvar?

Kort sagt: K sin "bevisførsel" for at venstrefeil i SK er hovudfaren, kan han neppe tru på sjøheller. Det viktige er det siste "beviset": SK sitt syn på høgrefaren. Dette er K svært usamd i. Det er greitt nok, men er sjøl-sagt ikkje noko fornuftig argument for at venstre er den store fare no. Dersom K og andre som er usamd i høgreanalysen er interessert i å vinne oppslutning for si line, så må dei snarest byrje å argumentere mot at det fins revisjonistiske høgreidear i partiet og NKS i stadenfor å konstruere stråmenn om at venstre er hovudfaren.

K si avvisning av høgre er ikkje ein politisk begrunna kritikk av partiets analyse. I staden for å argumentere konkret mot eksistensen av høgreavviket, går K utanom saka. Det han reagerer på er to saker: 1. At St. n kan diste seg til å påstå at høgreavviket vil true partiet sin eksistens dersom det ikkje vert kjempa mot dette. 2. Ein voldsom indignasjon over Finn S s agigelige metodefeil i hans artikkel i Røde Fane om høgretendensene i ml-rørsla i Europa.

Når det gjeld det første så er det heilt naturleg at St. n hevder dette utifrå hans vurdering av høgre. K sin kritikk på dette punktet blir meningslaus sidan han ikkje ser på premissane for S ns vurdering.

S s artikkel er meint å trekke fram viktige sider ved høgretendensene i Europa. De Dette er sjølsagt ingen vitskepleg analyse av desse spørsmåla, noko S s også slår fast. Men eg synest det er svært merkeleg at K synest å benekte at det eksisterer ein utbreidd høgretendens i den internasjonale kommunistiske rørsla.

Grunnen er sjølsagt at han er politisk usamnd i å karakterisere t.d. synsmåtar som rettar seg prinsipielt mot partiets leiande rolle under sosialismen som høgre. Kvifor legg ikkje K vekt på ein slik politisk kritikk av høgreanalysen?

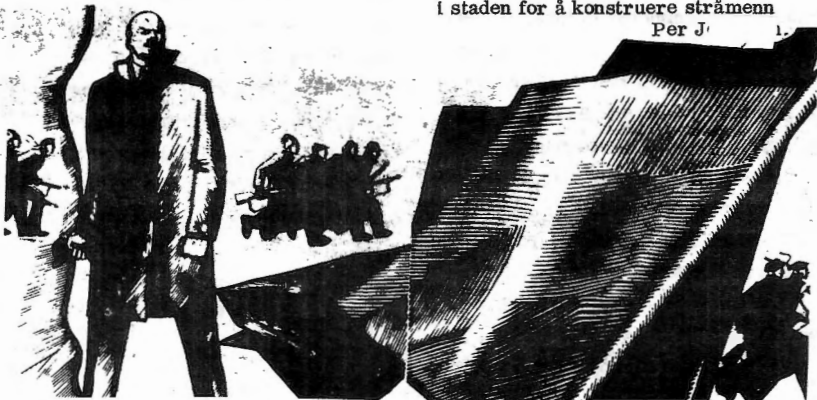
Problemet for oss som vurderer høgre som ein realitet og har forsøkt å påvise at det fins slike tendensar, er at dersom vi skal innsjå at vi tar feil, må det argumentarast mot våre vurderingar.

Vi må overbevisast om at det ikkje er alvorlege tendensar til ultrademokrati i NKS, Vi må overbevisast om at linja med å benekte partiet si leiande rolle under sosialismen ikkje er revisjonisme, men tvertimot forenleg med marxismen. Vi må overbevisast om at det ikkje er ein alvorleg høgrefeil at NKS ikkje markerer seg som kommunistisk organisasjon. Vi må overbevisast om at det ikkje er ein alvorleg høgrefeil at NKS overlang tid har lagt ned den ideologiske kampen.

Vi må overbevisast om at det ikkje er ein alvorleg høgrefeil i NKS at vi ikkje markerer, oss overfor revisjonismen i SV. Vi må overbevisast om at den mangeårige nedprioriteringa av studiar og skoleing ikkje er ein alvorleg høgrefeil. Vi må overbevisast om at det ikkje står ein systematisk høgretendens i den internasjonale rørsla. Osv.

Kort sagt: Dei kameratane som er usamnde i at det er eit systematisk høgreavvik i NKS må slutte å gå utanom saka. Diverre er det akkurat dette K gjer i sitt innlegg. Enda meir utprega er denne tendensen i Bugge sitt innlegg i dette nummer av 4. mai. Det er heilt klart at vi er politisk usamnde, men la oss diskutere denne i staden for å konstruere stråmenn

Per J.

OPPGJER(?) MED HØGRE

KOMMENTAR TIL PU-VEDTAKET OM HØGREFEIL I NKS. (4. mai 1 -81))

Det er bra at PU i dette vedtaket tek opp ein del problem som har eksistert i NKS i lengre tid og kallar dei med sitt rette navn: høgre-feil. Eg vil og støtta hovudinnhaldet: at høgre-feil gjer seg gjeldande på fleire områder i arbeidet vårt, og vidare er det bra at det vert lagt så mykje vekt på avvik i organisasjonsspørsmål.

Punkt 1 i vedtaket er sjølvsagt ingen usamd i. Punkt 2 derimot skal etter det eg forstår forklara leinga sitt bidrag til høgreavviket. Det heiter: "I løpet av 1979 var det klart at NKS var prega av tydelege oppløysingstendenser. Desse tendensane hadde styrka seg over tid, og mykje av grunnlaget for dette er å finne i feilaktige linjer sentralt i NKS. Særleg viktig var den anti sentralistiske tendensen: Den delvise avviklinga av eit sentralt apparat, "lokalismen" (berre det lokale arbeidet var viktig), nedbygginga av den sentrale propagandaen, svært få sentrale initiativ internt og eksternt."

Det første spørsmålet vert: Kvifor berre 1979? I alle høve galt dette Oslo: På det tidspunktet då sentralen vart nedlagt hadde klare oppløysingstendensar allereie vunne gjennomslag i organisasjonen og interne debattar dreide seg stort sett om kor grusomt det var med direktiv og sentrale initiativ. Nedlegginga av sentralen var ikkje årsaka til oppløysinga, men snarare eit resultat av og ein pådrivar for yttarlegare oppløysing.

"LOKALISMEN"?

Den politiske linja bak oppløysingstendensane skal i følge PU vedtaket ha vore "lokalisme" (berre lokalt arbeid er viktig).

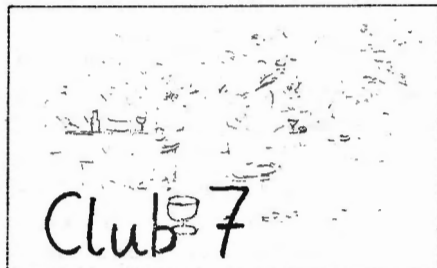
Men realitetane er berre det at oppløysingstendensane i 1978/79 aldri kom til syne ved at kreftene vart konsentrert om lokalt arbeid. Det er mulig at ein del leiande kameratar meinte at det burde verta slik, men faktum er at våren 79

var det ingen, og hausten 79 var det 2-3 kameratar på Blindern som jobba med "lokalt arbeid" eksternt. Internt var livet prega av nedgang, færre og færre komp ålagsmøte.

Problemet var altså ikkje at "lokalt arbeid" vart prioritert opp og "sentralt arbeid" ned, slik PU-vedtaket gir inntrykk av. Derimot var problemet i det store og heile at folk gjekk på Club 7 og familiefestar i staden for å jobbe politisk, enten det var lokalt eller sentralt. Sosialisme/kommunisme og dagskamp fekk mindre og mindre betydning for livet til NKS-medlemmane. Det som "velta" sentralen var såleis ei linje som ville leggja ned det kommunistiske arbeidet blant studentane. PU si problemstilling er heilt fiktiv.

Eit eksempel frå Oslo: Våren -79 dreide 95% av veggavisene våre på Blindern seg om utanrikspolitiske spørsmål, og arbeidet med desse var i stor grad leia av "sentrallen", det same gjaldt DNS som (i alle fall i praksis) var hovudoppgåva vår. Vi hadde ei overvekt av "sentralt arbeid" og så og seie ikkje eit einaste lokalt initiativ. Men som sagt: problemet var altfor lite aktivitet i det heile. Om argumenta for å leggja ned "sentrallen" var styrking av lokalt arbeid, så var dette i høgste grad vikarierende, tomt prat.

I følge PU-vedtaket har "lokalismen" ført til "oppløysingstendensar i organisasjonslivet, liberalisme, lite ekstern aktivitet, få møter med

liberalisme...
Årsak eller konsekvens?

dårleg frammøte, inga rekruttering, defaultis- me." (Korleis dette kunne verta resultatet av for mykje satsing på lokalt arbeid, ragar langt over mi fatteevne, men kanskje PU er i stand til å gi svar). Eg har allereie nemt at desse 'følgene' allereie sto sterkt før sentralen vart "nedlagt".

Så kjem kraftsatsen: "Vi meiner at ei svært viktig årsak til framgangen i 1980 er at vi har byrja eit oppgjør med desse klare høgrefeila. Samstundes er vi merksame på at også andre faktorar (f.eks. utviklinga i studentøkonomien) har bidratt til høgare aktivitetsnivå i NKS".

Eg er samd i at mykje av årsaka til framgangen ligg i oppgjør med høgretendensar, men tolkar eg PU-vedtaket rett bør ein jo ta oppgjør med verdensondet "lokalismen", og ikkje berre følgjene av denne? Dette må vel bli langt viktigare i dag når den lokale aktiviteten er langt høgare enn i 1978/79???

Ser ikkje PU at den virkelige satsinga på lokalt arbeid" i 1980 i stor grad har lagt grunnlaget for framgangen til no? Vidare så har sjølsagt ikkje den negative utviklinga av studentøkonomien heva aktivitetsnivået i NKS. Det er vel rimelegare å tru at ein svekka økonomi skapar auka studipress og senka aktivitetsnivå?

Det som har ført til auka aktivitetsnivå er at vi i motsetning til før, har hatt ei politisk linje for å møte angrepa på studentøkonomien. M.a.o.: Vi har hatt ei innretting på lokalt arbeid, "studentanes nære interesser".

LEIINGA SI ROLLE

Leiinga sitt største bidrag til høgrefeila og oppløysinga har vore å ha ein eigen evne til å ligge ca. eitt år etter si tid. Heilt fram til tida før landsmøtet våren -80 sto leiinga på at problemet i organisasjonsspørsmål var styrking av demokratiet, dette var linja i helle -79, då det mest ikkje var nokon organisasjon å ha demokrati innafor (gjeld i alle fall Oslo). På eitt og eitt halvt år hadde det kun komme nokre få direktiv frå sentralen. I Oslo skulle folk gå i DNS, og så

kom det visst og eit plan "direktiv" som påla lagga å gjere akkurat som dei ville: Likevel var det oversentralisme som vart sett på som det store problemet.

Eit eksempel her er skrivet "Om nominasjoner og valg til nytt sentralstyre" (vedtak i sentralstyret sommaren -79). Dette strekar opp nominasjonskriteriane for landsmøtet V-80. Her var vesentlege kriteriar fjerna så som lojalitet til partiet og NKS, forholdet til den moderne revisjonismen, "politisk og ideologisk nivå" var fjerna og erstatta med "evne til å orientera seg sjølvstendig og vitenskapleg". I praksis førte dette til at jo meir sjølvstendig (les: usamd med partileiinga) ein var jo betre var det. I kriteriet "demokratisk sentralisme" var det einsidig lagt vekt på evna til å styrke demokratiet og slåss mot undertrykking av medlemmane, akkurat som om det var problemet i ein periode der medlemmane ikkje hadde hadde vorte pålagt ei oppgåve det siste året, av rein og skjær mangel på sentralt grep.

OM OPPSUMMERINGSMETODEN

Det virkar som om PU først har bestemt seg for at det finns eit høgareavvik i NKS og så leita fram ein del moment som så skal bygga opp om denne konklusjonen. Ein riktigare metode ville vel har vore å først summera opp ulike felt av arbeidet vårt og så konkludera med kva som eventuelt var hovudfeilen. Når det gjeld punkta sosialimperialismen/internasjonalt arbeid, f) forholdet til arbeiderklassen og e) kvinnekamp, så er problemet først og fremst at det vert gjort for lite. Dersom ein kallar det for "nedprioritering", betyr det at vi jobbar for mykje med andre ting t.d. IK, men det står det ingen ting om. Det som etter mitt syn kjem til uttrykk innafor desse områda er at vi i det heile gjer for lite eksternt. Det er ikkje særleg for kvart av desse felta, men felles for alle kampav- antitt bortsett frå IK.

Oppsummeringa er svært overflatisk og PU har ikkje greid å komma med eit einaste konkr-

et eksempel som kan illustrere det typiske.

Kva betyr til dømes "parlamentarisk sosialisme"? Kva er det PU vil skilja ut som høgre-avvik? Det er som kjent mange ulike syn i sosialismedebatten. Det er mange som meiner at det burde finnas valde organ i eit sosialistisk samfunn, utan at ein dermed har illusjonar om at eit slikt organ samfunn definert som klasse-diktatur. Det er synsmåtar som går mot at partiet skal ha særstilling, men ikkje definert kva særstilling er, noko som er eit sentralt debatt-tema.

Det verste eksempelet er likevel d) Den ideologiske kampen. Etter å ha streka opp riktige og svært viktige poeng i dei 11 første linjene, kjem "konkretiseringa": "Det er viktig med aksjonsfelleskap med SV og andre der dette er muleg, men det er ein alvorleg høgre-feil at slike felles markeringar fører til at vi stikker usemje under ein stol."

Dette er sjølvsagt rett dersom situasjonen er slik som det her kjem fram, men vi Oslo som jobbar "intimt" i einskap med SV i IK arbeidet har aldri blitt kritisert frå sentralen for slike stygge ting. Det kan vel kanskje komma av at både vi og sentralen er usikre på kva som er vår politikk på dei ulike spørsmåla. Dersom denne kritikken er relevant overfor andre stader, er det jo direkte uansvarleg av sentralen å ikkje gjera oss oppmerksame på den slags.

Til slutt:

Eg er heilt samd i konklusjonen: At det finns eit utbreidd høgreavvik som må kjempast mot. Når eg likevel kritiserar vedtaket er det følgeleg ikkje fordi det manglar eksemplar i NKS på høgreavvik, men:

- fordi PU ikkje ser skoken for berre tre
- fordi vi ikkje treng slike vedtak mot høgreavvik, folk kjenner seg ikkje att og skjønner ikkje om vedtaket råkar deira standpunkt, fordi det er vakt og overflatisk sjølv om ein knasje er samd i hovudinnhaldet.

- I punkt 4 står det eit Leninsitat om å sette opp ei "demarkasjonslinje mellom borgarleg og proletarisk ideologi". Dette vedtaket er eit grellt eksempel på det motsatte.

Kn

KNUTSEN DOKUMENTERER HØGREAVVIKET

Kn er samd i at det eksisterer eit utbreidd høgreavvik i forbundet og at det er viktig å føre ideologisk kamp mot desse tendensane. Og det er bra.

Men hans kritikk av PU-vedtaket viser at han dels undervurderer høgrefaren, dels forvrenger PU sin analyse.

Vi meiner sjølvi førebels har kome kort i

å analysere den alvorlege karakteren av høgrefaren i forbundet. Men tida som har gått etter at vedtaket vart fatta, har overbevist oss om at vedtaket i all hovudsak er korrekt og at det var på tide at det kom. Knutsen sitt innlegg har styrka oss ytterlegare i denne overbevinginga.

FORVIRRING OM FORHOLDET MELLOM

LOKALT OG SENTRALT ARBEID .

Det første punktet som vekker Kn' n si forarg-
ing er PU-vedtaket sitt avsnitt om bakgrunnen
for framveksten av høgrefeila. PU hevdar at
oppløysingstendensane i NKS bl.a. hadde bak-
grunn i ein anti-sentralistisk tendens som viste
seg ved at det sentrale apparatet vert delvis
avvikla, at den sentrale propagandaen vart
nedbygt, at berre det lokale arbeidet vart sett
på som viktig. PU slår fast at dette er ei høgrefe-
linje fordi den "undervurderer den avgjerande
rolla som sentralen må ha i ein kommunistisk
organisasjon".

Det som "rager langt over mi fatteevne"
(altså K' as) er korleis denne anti-sentral-
istiske tendensen (som bl.a. uttrykte seg i
"lokalisme") kunne vere årsaka til oppløysings-
tendensar, liberalisme osv. Og han argumenterer
varmt for betydninga av det lokale arbeidet.

Det er tydlig at Kn' a oppfattar vedtaket
som eit åtak på betydninga av det lokale arbeidet.
Like tydelig er det at han ikkje har forstått at for
ein kommunistisk organisasjon er eit sterkt
sentralt apparat og leing ein avgjerande
føresetnad for framgangen i det lokale arbeidet:
- dersom Kn' n les vedtaket vil han måtte
forstå at dette naturlegvis ikkje er noko åtak
på betydninga av det lokale arbeidet. Det vedtaket
retta seg mot, er ultra-demokratiske idear som
vil prioritere lokalt arbeid på bekostning av dt
det sebrale arbeidet. Mange kamerater, også
sentralt, meinte på denne tida (78-79) at styrking
av det lokale arbeidet skulle gjerast ved at
sentralstyrekader skulle byrje å jobbe hovudsak-
leg lokalt. Og når Kr i peiker på at det på
denne tida heller ikkje vart gjort noko lokalt,
så viser det berre at "lokalismen" var ei udugeleg
linje. Den var grunnleggande feilaktig fordi eit
skikkeleg lokalt kommunistisk arbeid har ei sterk
leing som viktigaste føresetnad.
- årsaka til oppløysingstendensane var sjølsagt
ikkje at det vart gjort for mykje lokalt arbeid på
denne tida. Og K har naturlegvis rett i at det

fans liberalisme osv. før det fatale vedtaket
om omorganisering av NKS-leinga. Poenget
er at vedtaket om omorganiseringa er ei
stadfesting og styrking av ein generell anti-
sentralistisk og ultrademokratisk tendens
som vaks fram etter oppgjeret med venstre-
feila i åra før. Den skadelege "lokalismen"
var ein del av denne generelle tendensen.
Til saman la dette grunnlaget for oppløysings-
tendensane i forbundet. Det er også nøyaktig
dette som er slått fast i PU-vedtaket.

- grunnen til Kn' si forvirring er at han
ikkje skjønar at "lokalisme" var ein ultra-
demokratisk tendens som slett ikkje styrka det
lokale arbeidet. Dette kjem klart fram når K
på slutten av dette avsnittet spør om ikkje PU
no vil byrja å bekjempe lokalt arbeid som er
meir utbreidd enn før. Og Kn' a spør: "ser
ikkje PU at nettopp den verkelege satsinga på
"lokalt arbeid" i 1980 i stor grad har lagt
grunnlaget for framgangen til no?" Dersom
det hjelper, så kan vi forsikre Kn' a om at
vi ser dette. Men K ville ikkje stilt slike
spørsmål dersom han hadde forstått at den
grunnleggande skilnaden mellom 1980 og tidleg-
are år, er at vi no har byrja innsjå at utan ei
sterk kommunistisk leing er ikkje det lokale
arbeidet verdt fem sure sild. Styrkinga av
sentralismen politisk og organisatorisk har
lagt grunnlaget for framgang i det lokale arbeid-
et i det siste året. Konsekvensen av Kn'
si linje er ei vidareføring av tidlegare anti-
sentralistiske tendensar. Og dette er også eit
svært aktuelt spørsmål i Oslo, der det no
skal veljast ny leing for distriktet. Det er her
av interesse at K' i har foreslått å velge
eit mini-DS som vil vere alt for svakt til å
oppfylle sine oppgåver som leing for NKS sitt
største distrikt. Forslaget er i tråd men hans
synsmåtar i innlegget her i bladet.

Til slutt ei mindre sak: Kr i er usamd
i at den drastiske forverringa av vår økonomi

er ein faktor som har bidratt til auka aktivitetsnivå. Dette er å sjå bort frå objektive forhold: Forslaget om renter i studie-tida var så grovt at folk vart skikkeleg forbanna og vart skikkeleg forbanna og ville kjempe. Naturlegvis er dette ein del av forklaringa på auken i aktiviteten i NKS t.d. i haustsemesteret 1980. Å benekte dette er idealisme.

LEINGA SI ROLLE:

Kn' si framstilling av leinga si rolle er einsidig og overfladisk:

-alt i midten av 79 oppsummerte sentralen at det stod klare ultrademokratiske tendensar i NKS. Det vart lagt ein plan for oppbygging av det sentrale apparatet.

-sjøl om det også var høgretendensar i NKS-leinga på denne tida (sjå PU-vedtaket), så var det nettopp leinga som gjekk i spissen for å reise kampen mot forsøka på å lausrive NKS frå partiet. Dette var ein hovuddiskusjon i vår LM-rørsle og var nettopp retta mot høgreidear i org-spørsmål.

-det er så definitivt det noverande sentralstyret som har gått i spissen for å reise diskusjonen og føre kamp mot høgrefeilla i si fulle breidde og omfang. Vi kan vere samde med Kn' n i at vi burde ha gjort dette på eit tidlegare tidspunkt. Men då må eg gjere leserane merksame på at dette er etterpåklokskap frå K si side. Vi har verken skriftleg eller munnleg mottatt forslag frå Kn om å reise denne diskusjonen. Og det er ikkje så rart dersom ein les innlegget hans.

METODEPROBLEM ELLER POLITISK USEMJE ?

Det er heilt påfallande korleis ein del kamerater i diskusjonen om PU-analysen har fatta interesse for sosiologisk metode: vedtaket er vagt, overflatisk, uvitenskapeleg. Og vi skal vere dei første til å innrømme at vi førebels har komme kort i analysen av breidda og djupna av desse feilla. Poenget er at dersom ein diskuterer med

våre grundige "metodikarar" vil ein fort finne ut at metodeargumenta er vikarierende for større eller mindre politisk usemje med høgreanalsen. Eg vonar verkeleg at vi framover vil diskutere denne usamja. Trass i at vi no har kome koet i analysa av høgre, så vil eg blankt avvise at PU-vedtaket er for "vagt og uvitskapeleg", og at vi "ikkje treng slike vedtak". Kn' sine skrekkeksempel viser dette klart.

KVA ER HØGRE I SOSIALISMEDEBATTEN?

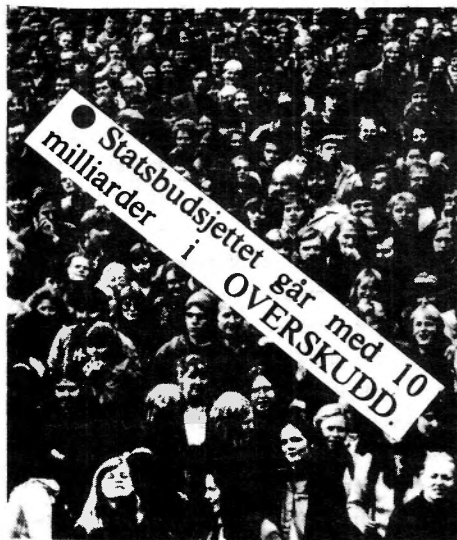
Det eine skrekkeksempel er at PU i følge Kn

ikkje slaår fast kva vi meiner er høgre i sosialismediskusjonen. Dersom K hadde tatt seg tid til å lese PU-vedtaket ville han ha sett at vi er helt presise og konkrete på dette punktet. Vårt døme er 'synsmåtar som rettar seg mot at partiet skal ha ei særstilling under sosialismen er etter vårt syn standpunkt som forkastar ein grunnpilllar for revolusjonære: den leninistiske partiteorien." Eg skal gjerne vera med på ei metodisk analyse av representativiteten til dette, og er viss på at dette er ei svært typisk uttrykk for høgre i vår organisasjon. Men dette blir sjølsagt ei skadeleg avsporing dersom vi gjer som Kn s: unnlet å ta stilling til det saklege innhaldet. Dersom K er samd i at det finns reformistiske idear i NKS, kvifor brukar han ikkje krefter på å polemisere mot desse?

"DET VERSTE EKSEMPEL"

Kn' sin indignasjon når likevel dei største høgden i omtalen av avsnittet om den ideologiske kampen (les avsnittet). Og her kjem eit aldri så lite hjertesukk frå ein lett skrivetvøyt NKS-byråkrat: Eg har sjeldan opplevd ein argumentasjon som går meir på sida av problema enn det K i presterer her. For det første er dette avsnittet av dei mest konkrete i heile vedtaket: det blir dratt fram tre konkrete områder der vi markerer oss for dårleg og forslår kva vi bør prioritere framover (dei tre områda: forsvarspolitikk, internasjonale spørsmål, universitets- og samskipnadspolitikk).

For det andre går K i det heile tatt ikkje inn på ein diskusjon om vi faktisk i for liten grad markerar oss i forhold til SV. Ein får faktisk inntrykk av at det har vi ikkje. For det tredje: det som forargar K er ikkje høgrefeil i den ideologiske kampen. Nei, det er at sentralen ikkje har kome med slik kritikk før! I K sitt arbeid med IK i Oslo har det vore nært samarbeid med SV og han er no forarga på sentralen fordi han aldri har blitt kritisert for høgrefeil i forhold til SV. Gå utanom, sa bøygen.

Høgrefeil i forhold til SV i statsbudsjettaksjonane

Hovudsaka er nok at vi er usamde i alvoret i desse feila. Eg veit at K tidlegare har argumentert mot at det finns viktige høgrefeil i interessekampen og i forholdet til SV. Han meinte i haust at det ikkje hadde vore viktige høgrefeil i 12. mars aksjonane i fjor. Det meiner eg, og ikkje minst la vi oss ganske flate for SV. Det vart betra ein del på dette i aksjonane i haust, men framleis har vi vore altfor lite offensive i saker som: I NSU: propaganda mot NSU som ein byråkrat organisasjon, og for grunnplansorganisering. I samskipnadspolitikken er det mi mein- ing (dette gjeld særleg Oslo) at vi i altfor stor grad har gått inn på SV sine premisser om å konsentrere kreftene omkring diskusjonar om sa-

mskipnadsmodellar (brukarstyring) i staden for å legge vekt på at dette er eit heilt sekundært spørsmål. Dessutan har vi i altfor liten grad påvist at det er avgjerande skiljeliner mellom oss og SV i strategien for studentkampen. Deira line for å godta Stortingsmelding 45 er eit døme på dette. Og framfor alt: Vi har ikkje vist at viktige delar av SV sin utdanningspolitikk er gjennomgåande reformistisk og sosialdemokratisk. Samstundes skal vi vere merksame på at det er svært viktige motseiingar SV på mange av desse spørsmåla.

Dette var nokre moment for å få diskusjonen inn på eit meir fornuftig plan. Er K samd i mine påstandar om høgrefeil i forhold til SV i IK arbeidet? Høgrefeil i forhold til SV viser seg etter mitt syn også t.d. i forsvarspolitikk og internasjonale spørsmål. Kva meiner K om det?

MORAL

Det er framleis ein del kameratar som syns at dette pratet om høgrefeil er berre tull. Eg vil be dei om å tenke gjennom ei sak på tampen av dette innlegget: Kor mange diskusjonar har du hatt med dine studiekameratar det siste året om å få slutt på det kapitalistiske samfunnet, nødvendigheta av eit sosialistisk samfunn og behovet for å ta del i den revolusjonære rørsle som aktiv kommunist? Dette spørsmålet råkar i alle fall meg, for eg har hatt altfor få slike diskusjonar. I staden er det nok med meg som med mange andre at vi er meir eller mindre defensive i forhold til slike ting. Og så vil ein del kameratar seie at dei ikkje har noko å tilby og at alt er vondt og vanskeleg med marxismen. Men dette er vel dei fleste av oss usamde i når vi tenker gjennom det: vi er mot kapitalismen, for proletarietets diktatur og ve meiner det er nødvendig med kommunistisk organisering.

Og vi er få, kan for lite og gjer mange dumme feil, og det er mange uløyste spørsmål i marxismen. Det som er høgre er ikkje å innsjå desse problema, , men det er å gjere desse spørsmåla så store at vi 'gløymer' at vi faktisk har

eit revolusjonært grunnlag og at det er nødvendig at andre vert gjort kjend med dette slik at dei kan ta del i kampen for eit sosialistisk samfunn. Denne "gløyminga" er ikkje anna enn uttrykk for at borgarleg ideologi får innpass i den revolusjonære rørsla. Dette viser seg på svært mange måtar og område, og av og til er det vanskeleg å sjå kva som er kva. Likevel: vi er nødt til å byrje å kalle ei spade ei spade og ikkje seie at alt er så vanskeleg at vi ikkje lenger ser

skilnad på marxisme og revisjonisme. Dersom vi ikkje ser denne skilnaden og ikkje er aktive i å kritisere og kjempe mot borgarleg ideologi i NKS, då er ikkje NKS liv laga som kommunistisk organisasjon. Eg veit at Knutsen ser denne skilnaden sjølv om innlegget hans av og til tyder på det motsatte.

Sentralstyre medlem

MARX SNUR SEG I GRAVA.

OM LEDELSENS KAMP MOT VINDMØLLER OG HØYREAVVIK.

1. STRØTANKER.

En m-l-er i Norge vet iallfall to ting med sikkerhet: At våren kommer hvert år og at en avvikskampanje kommer hvert annet eller tredje år. Livet blir liksom tryggere på den måten. Man vet hva man går til.

Derfor har vi selvsagt ventet lenge på kampen mot høyreavviket. Øg ns grensesprengninger har gjort verden for nyansert og for vanskelig. Derfor: tilbake til folden, på med gamle briller.

Og NKS-ledelsen reagerer refleksivt på signaler fra moderpartiet. Logikk: Det er fastslått høyreavvik i partiet, NKS er underlagt partiet, ergo må det eksistere et høyreavvik i NKS. På samme måte fikk Erasmus sin kjære mor til å bli en stein. Dette er essensen og bakgrunnen for kampen mot høyreavviket i NKS. Den er en refleks av partikampanjen. Mer om dette senere.

Avviket har denne gangen dessuten to nye merkelige karakteristika.

For det første er avviket tydeligvis mindre i NKS enn i partiet for første gang i historien. Stebarnet sjangler ikke like mye. Hvorfor? Har vi plutselig gått forbi partiet i politisk modenhet? Eller avspeiler dette at NKS som helhet ligger så til de grader i dvale teoretisk og praktisk at alt snakk om avvik blir menings-

løst? Jeg bare spør – ledelsen svarer.

For det andre: Høyreavviket i NKS er visstnok allerede på retur – første runde i kampen er allerede vunnet. NKS er derfor i framgang ifølge ledelsens siste "4. MAT"-artikler. Det merkelige er imidlertid at dette kan skje uten at medlemmene overhodet er klar over at ting skjer, uten at de har diskutert noe høyreavvik, ja uten at de har vært seg bevisst noe høyreavvik overhodet. Allerede dette burde få den nevnte ledelsen til å stoppe opp og tenke over hva slags organisasjon de egentlig leder. Er den der i det hele tatt? Og hvis den er der: hva med demokratiet? I dette perspektivet blir ikke en avvikskampanje annet enn et blindspor. Det blir en legitimering av å feie de vesentlige spørsmål og problemer i NKS under teppet.

Strøtanke nummer to. Hvor kommer egentlig disse avvikskampanjene fra? Hva er hensikten med dem? Modellen er antakelig overtatt fra en praksis som viste seg nyttig i begynnelsen av dette århundret. Få eller ingen stiller spørsmål om den er like egnet i dag. NKS-ledelsen foretar ingen oppsummering av tidligere kampanjer, den vurderer ikke fruktbarheten av slike kampanjer generelt. Avvikskampanjer må vel betraktes som metoder for renselse av organisasjonen. Men er de nyttige?

M-l-bevegelsens grøftefyll opp gjennom 70-åra (fra den ene grøfta til den andre) skulle vel kanskje tilsi en viss varsomhet i bruken av denne modellen. Det skulle iallfall tilsi at en avstod fra dette siste eksemplet på ureflektert, overfladisk og umarxistisk avvikskamp som vi alle kan skue i de siste internblader.

2. DE FORSKJELLIGE "AVVIK" .

Først kort om parti-kampanjen. Den danner som sagt grunnlaget for vår egen renselsesprosess. Parti-flertallet har etterhvert funnet fram til flere ti-talls eksempler på høyreavvik. Disse kan kanskje for enkelhetens skyld kokes ned til følgende:

- 1) For løs og ledig teoretisk debatt (forholdet til teorien).
- 2) For løst og ledigt internt liv (forholdet til organisasjonen).
- 3) For kritikkløs breifront (forholdet til andre).
- 4) Personlig liberalisme (forholdet til seg sjøl).

NKS-ledelsen har så tydeligvis lett med lys og lykte etter lignende fenomener i egen organisasjon. De har etter det jeg kan skjønne funnet fram til 11 eksempler på "avvik". Disse vil i det følgende bli kort kommentert. For systematikkens skyld er de delt inn i:

- 1). Det punktet som er et åpenbart eksempel på politisk feil,
- 2). De høyst tvilsomme tilfeller og
- 3). De mer ville eksempler, som kun tjener den funksjon å legitimere betegnelsen "systematisk høyreavvik". Disse er altså fyllstoff.

Til verket:

1a) MANGEL PÅ KOMMUNISTISK PROPAGANDA.

Vi har gått i hi som kommunistisk forbund. Vi har druknet i frontene. Vi har lite særegen propaganda på en rekke saker. Denne tendensen truer NKS sin eksistensberettigelse. Kort sagt: En klar politisk feil (avvik?) som må korrigeres.

2a) DESENTRALISERINGA.

Dette gjelder prioriteringa av lokal-lagene og dermed nedprioriteringa av den sentrale ledelsen.

En slik tendens innebærer selvfølgelig fare-momenter: En svekket enhetlig organisasjon og fellesskapsfølelse innad, og manglende felles profil og politikk utad.

Imidlertid: Ledelsen problematiserer ikke dette punktet. For det første er det et svært åpent spørsmål om ikke NKS i lang tid har vært et enormt hode uten kropp. For det andre: NKS har blitt mindre, vi har skrumpet. I hvilken grad er det mulig å opprettholde både livskraftige lokallag og en sterk sentral? Med bakgrunn i slike spørsmål kan en spørre seg: Er det mulig å diskutere desentraliseringa prinsipielt og generelt? Og videre: Kan tendensen stemples som avvik uten at en samtidig foretar en grundig analyse av forbundets ressurser og interne disponeringer? Oppsummert: punktet er behandlet overfladisk, avviksstemplet er en lettvinnt måte å labbe rundt labyrinten på.

2b) DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN.

Den fungerer ikke i følge ledelsen. Direktiv blir sabotert, vedtektsbrudd er snart regelen og ikke unntaket. Med andre ord: Sentralismen fungerer ikke. Det man ikke samtidig spør om er følgende: Hva med demokratiet i NKS, finnes det? Og: Hvorfor er det problemer med sentralismen? og: Skal NKS være et miniparti? Slike spørsmål står ikke på dagsorden. Det er på tide at de blir satt opp. Ledelsen har istedet funnet ut at terrenget ikke stemmer med det leninistiske kartet og at det første dermed må endres. Med et enkelt lite avviksstempel plasserer man problemet nede på grunnplansnivå, og slipper derved selv å tenke.

2c) og 2d) INTERNASJONALT ARBEID OG FORHOLDET TIL ARBEIDERKLASSEN .

Her sies det at vi ikke gjør nok, dette er et høyreavvik. Igjen et misbruk av stempler: Spørsmålet er jo om vi som organisasjon har kapasitet til å oppprioritere disse feltene uten at annet arbeid rammes. Merk: det er ikke måten vi driver dette arbeidet på som kritiseres, men kvantiteten på det. Kort sagt: Man skiller

ikke mellom linje-feil og kapasitetsproblemer.

2e) VI ER FOR SNILLE MED SV.

Det blir for mye felles front, for lite polemikk. I seg selv er vel dette en noe tvilsom oppsummering. Uansett underslås følgende: Verden er blitt en del **vanskeltgere** også for den jamne NKSer. De gamle klare grensene er ikke lenger så tydelige. Vi har blitt litt mindre lettvinne enn i fordums halleluja-dager. Og takk for det.

Dessuten mangler vi på flere områder en klart definert politikk. Det er derfor ofte vanskeligere å kritisere andre, og derfor også vanskeligere å kritisere oss selv for ikke å kritisere.

"Avviket", hvis det finnes, har altså sine årsaker. La oss heller gjøre noe med disse.

2f) VEDTEKTSDISKUSJONENE.

Jeg antar at det særlig siktes til spørsmålet om løsrivelse fra partiet. Det en nå oppnår ved å utdefinere enkelte standpunkter i denne saken som høyreavvik på linje med flere andre, er å legge det endelige lokk på denne debatten. Dessuten oppnår man å legge lokk på en debatt om beslektede problemer(eks. Hva slags organisasjon skal NKS være? Kan NKS være noen demokratisk organisasjon med parti-underordning osv. osv.) Igjen: man stiller kun diagnose, men gjør intet med den eventuelle sykdommen.

Over til de mer absurde "avvik":

3a) TEORETISK/IDEOLOGISK USIKKERHET.

Et avvik? En uting? Tvertimot. Etter flere år har vi endelig klart å riste av oss en del gamle dogmer. Tidligere overfladisk skråsikkerhet er erstattet med en smule ydmykhet overfor stoffet. Nå skal vi igjen slå fast de evige hellige prinsipper, og parola er: Back to the classics. Ett skritt fram og to tilbake.

3b) SOSIALISME DEBATTEN.

Her gjelder det særlig avvik i synet på partiets ledende rolle. Ledelsen foretar seg to ting samtidig: På den ene sida sies det at en må ha en "åpen debatt uten stempling", på den andre utdefinerer man halvparten av deltakerne i den interne debatten som høyreavvikere, revisjonister, likvidasjonister (mellom linjene) og Marx

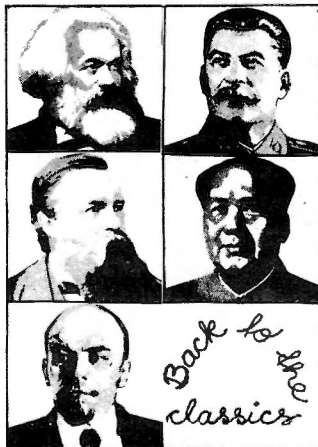
veit hva. Standpunktene til disse siste stemmer nemlig ikke med fasiten. Hva har da hensikten med diskusjonen vært hvis en allerede nå vil snevre den inn? Og er et avviksstempel en brukbar metode for å få bortkomne sønner tilbake til folden? Eller er det fortsatt åpen diskusjon som nytter? Igjen: Jeg bare spør, ledelsen svarer.

3c) LIBERALISMEN.

Vi er slappe, vi er sløve. Vi følger ikke parola: Lev enkelt, kjemp hardt. Tvertimot. Vi lever hardt, og kjemper enkelt. Eller: Vi lever kjempehardt. Med andre ord: Jeppe drikker. Men ledelsen spør ikke hvorfor: Den bare konstaterer et faktum og kaller det et avvik. Vi burde være annerledes. Konsekvensene blir den pure moralisme. Problemene puttes inn i hodene på enkeltmedlemmene. Dermed slipper de ledende kadre en grundig analyse av de virkelige problemene i m-l-bevegelsen. En beleilig sovepute.

3d) FAGKRITIKKEN.

Rosinen i pølsa. To feil blir her påpekt: Fagkritikken har feil innretning, dessuten er begrepet overflødig! For å ta det første først: Innretninga er feil fordi det ikke blir skilt mellom ideologikritikk (SV-varianter) og "teoretisk kamp mot borgerlig

-22-

ideologi" En riktig dypsindig kritikk av dagens praksis. En slik lettvinhet fra ledelsens side innebærer kun at en trækker på de som sliter ærlig for å etablere fagkritiske miljøer.

Dessuten skal en nå fjerne hele begrepet med et pennestøk med den ene begrunnelsen at "det er en snever betegnelse som ikke dekker den opprustning av det ideologiske arbeidet som er nødvendig". Slik kan man gå på rulle-skøyter gjennom teorien. Marx snur seg ikke lenger i graven, han roterer. Derfor en appell til ledelsen: Ta ting en smule mer alvorlig enn dette eksemplet viser. Hvis ikke slutter man å ta ledelsen alvorlig.

3. OPPSUMMERING . ANKLAGE.

En kamp mot høyreavvik i NKS nå vil være et glitrende eksempel på strutsepolitikk. Man lukker øynene og tror at problemene dermed forsvinner. Dels vil man slåss mot vindmøller, dels vil man plassere problemene på feil sted. Oppsummeringsvis kan følgende (anklage-)punkter anføres mot ledelsens siste framstøt:

- I. Man blander sammen kapasitetsspørsmål og politiske linjekamper.
- II. Man blander sammen etikk og politikk. Moralisme tar over for politisk mobilisering og politisk debatt. Stempler erstatter årsaksanalyser.

- III. Man finner opp en rekke "avvik" for å legitimere at det dreier seg om et systematisk høyreavvik også i NKS. Man jukser for å få kabalen til å gå opp. Den som jukser i kabal lurer ikke andre enn seg selv.
- IV. Man sier intet om hva et høyreavvik er. Definisjonen på begrepet eksisterer for øyeblikket kun i hodene på de som stempler. Grunnplanen kan ikke diskutere dette uten at en vet hva en skal diskutere. Er de siste avvikene høyre fordi de forrige var venstre?
- V. Man overfører automatisk en viss metode for renselse av m-l-bevegelsen uten å diskutere fruktbareheten av denne hverken generelt eller spesielt i dagens situasjon.
- VI. Man spør seg ikke: Hvor kommer de gale tanker fra? Hvis det er et høyreavvik, hvorfor har vi det? Man analyserer ikke problemene historisk og politisk. Kun en forklaringsvariabel kastes fram: høyre-avviket er en reaksjon på det tidligere venstreavviket. Høyreavvik forklarer venstreavvik og omvendt. Grøftene forklarer hverandre. Det er vel dette som kalles dialektikk. Nå roterer også Hegel i graven. Men man oppnår en ting: man slipper å gå utenom høyre-venstre-begrepssirkelen for å forklare problemene og gjøre noe med dem. Man slipper kort sagt å være materialist.

BUGGE.

(Innslaget er diskutert og har i hovedsak oppslutning fra laget på psykologi, mens formuleringene står for undertegnedes egen regning)

DON QUIXOTE AV BLINDERN

-SVAR TIL BUGGE

Jeg har blitt bedt om å svare på Bugges innlegg om høyreavviket i NKS, noe jeg mer enn gjerne gjør. Det er en takknemlig oppgave å få polemisere mot Bugge. For det første fordi hans bilde av NKS stemmer så utrolig dårlig overens med virkeligheten. For det andre fordi jeg føler meg ganske godt hjemme i ånden i innlegget hans - jeg har sjøl dusinvis av lignende "udogmatiske" og svært så "spirituelle" innlegg hjemme i skrivebordsskuffen, hvor de har ligget siden ifjor vår.

DEN DEMOKRATISKE SOSIALISMEN

Det er etter Bugges oppfatning "høyst tvilsomt" om nedprioriteringa av den sentrale ledelsen i NKS kan klassifiseres som et eksempel på høyreavvik. Han mener dette må "problematiseres" mer, og at en sterk sentral står i motsetning til livskraftige lokalag. Bugge er tilsynelatende ikke villig til å foreta en prioritering mellom disse to, men ved andre gangs gjennomlesning skjønner vi at så ikke er tilfelle. Han mener "NKS er et enormt hode uten kropp", så jeg vil tru han mener lokallaga må styrkes på bekostning av sentralen. Bugge har bare litt problemer med å få uttrykt seg.

Hvor stort et hode

Jeg tror de fleste NKSere vil være enig i at det er ganske dumt å si at NKS har et "enormt hode", sånn som Bugge gjør. Hvor er det faste grepet om NSU-arbeidet, om Alta-arbeidet, om den kommunistiske propagandaen, om det teoretiske arbeidet og om den interne debatten? Vi har det siste året kommet et stykke på vei med å korrigere dette,

men vi er langt fra ferdig.

Problemet var at vi en stund var ganske svake på alle områder, og på alle nivå. Men i en sånn situasjon å gi seg til å spre kreftene våre ytterligere, ville være den sikre død. Den er god geriljatakikk å "konsentrere en absolutt overlegen styrke" (Mao), og det er sunn fornuft i politikken også

Det er noen som har skjønt det

Grønt Gras i Oslo består i dag av en håndfull pamper, men innflytelsen deres er fremdeles forholdsvis mye større enn NKS' innflytelse, hvis vi vurderer etter medlemstall.

Årsaken er at de har forstått å samle kreftene sine i en sterk ledelse, som kjemper enhetlig i Studenttinget, Universitas og gjennom Grønt Gras avisa. Det samme kan sies om trotskistene i Sosfront.

Ledelsen

Selvsagt skiller vårt arbeid seg fra alle de borgerlige grupperongenes ved at vi stoler på massene som en kraft som skaper historia, og ved at vi har som politisk linje å mobilisere massene til kamp. Men det er god, gammel marxisme og det er min egen erfaring, at massene ikke lar seg mobilisere til kamp før det finnes en politisk ledelse som kan legge opp en korrekt taktikk for, og som kan organisere denne kampen.

Massene

Blant annet på grunn av den kampen våre folk har ført om Samskipnadspolitikken, merker vi nå hvordan grunnplanet gradvis føler seg tryggere på vår politikk, og tør samle seg bak den. Ledelsens politiske kamp har gjort det mulig å organisere grunnplansaktivitet.

De store ulven e

Å unnvike kampen mot de store ulevene på toppen, for i stedet å spille ping pong med de små hyenene på grunnplanet, ville bare være å utsette den endelige undergang. Dessuten ville det vitne om en mangel på perspektiver. For å sikre seieren over de små hyenene, må man ta de store ulvene som står bak.

Vekst

Jeg veit ikke om Bugge har tenkt over dette med at kommunister som må slutte seg sammen og legge opp en taktikk for å vinne større og større seire, for derigjennom å samlekrefter, og for i det hele tatt å overleve. Kanskje mener Bugge at kommunister spontant vokser opp og blir store gjennom den lokale kampen. Jeg mener i alle fall at dette siste er ganske idealistisk.

Det organiske livs utvikling

Jeg vil sammenligne kommunismens utvikling med utviklinga av det organiske liv: membraner, genetisk materiale og proteiner kan spontant oppstå fra dorganiske forbindelser under helt spesielle betingelser., men de vil raskt brytes ned igjen. Det organiske liv oppsto for 3 mrd. år siden fra en vellykket kombinasjon av alle disse bestanddelene i en bakteriell organisme. Denne har siden ført sitt eget liv videre, og utviklet seg til alle de former for liv som finnes i dag.

Membranen er det som skiller organismen fra resten av naturen, og derved skaper det lokalmiljø som skal til for at livet kan eksistere. Det genetiske materialet inneholder informasjon om organismens oppbygging, sørger for at den samme organismen produseres om og om igjen, og er også materialet evolusjonen foregår på. Til sist, er proteinene det materialet som gjør mulig omdanninga av uorganisk stoff til organisk.

Parallellen

Overført til kommunismen er den demokratiske sentralismen vår "membran", altså det som adskiller oss fra resten av folket, og skaper det særegne miljøet som må til, for at vi skal kun-

ne eksistere og utvikle oss. Marxismen er vårt "genetiske materiale", og hver enkelt kommunist er "proteinene". Kommunist er politiske enzymer, stoffer som får naturlige prosesser til å gå forttere enn normalt, og det vil i praksis si: får prosesser til å gå i det hele tatt.

I dette tilfellet driver Bugge og tukler med membranen vår, pass på så ikke vi renner ut.

Minipartiet?

Når NKS ledelsen peker på problemet med at sentralismen fungerer dårlig, svarer Bugge: "Men hva med demokratiet?" Nok en gang kommer kravet om mer "problematisering", og det er liksom for tidlig å ta standpunkt. Han forsøker bare å lure det innpå oss, under dekke av å ville "problematisere". Hans spørsmål: "Skal NKS være et miniparti?" kan vanskelig forståes som noe annet enn retorisk spørsmål, som krever svaret 'Nei!' og som smatidig krever en utledning i retning - det skal ikke stilles krav til NKS medlemmene om disiplin, om oppfølging av vedtak. Dessuten, at sentralismen står i motsetning til demokratiet.

Demokratiet

Demokratiet i organisasjonen vår er en forutsetning for at sentralismen skal fungere. Her, har det vært store feil i organisasjonen vår tidligere, men dette er mye bedre nå hva? Hvis Bugge mener mangelen på demokrati fremdeles er hovedproblemet i NKS, har han et syn som ikke deles av mange i NKS, og det er en uenighet om hvordan verden virkelig ser ut.

Sentralismen, en frivillig

Grunnen til Bugges idealisme mener jeg er at han har glemt hva som særtegnen den demokratiske sentralismen, og det er den makta den legger i hendene på ledelsen. Dette er en slags ufrihet for den enkelte, som vi godtok da vi blei kommunister. En pakt vi inngikk fordi vi innså at behovet for revolusjonær forandring av verden, var viktigere enn den enkeltes rett til å sette sine personlige meninger over alt.

Liberalismen

Når det gjelder liberalismen, kategoriserer

dette Bugge som et av "De mer ville eksemplene" på det ledelsen liksom mener er høyre-avvik". Han mener det er den "pure moralismen" å kritisere folk fordi de ikke "lever enkelt og kjemper hardt". Som om det ikke skulle være noe som heter kommunistisk moral, og som var bestemt av klassekampens behov. Hva får enkelte personer til å sitte oppe halve natta og studere, for å finne svara som ikke gis automatisk i dagskampen. Hva kan dette være, annet enn den enkeltes overbevisning om at det er nødvendig å ofre sitt liv for arbeiderklassen for at vi alle en dag skal bli fri (er det ikke Rudolf Nilsen som har sagt noe sånt). Hvis ikke må dette være en eller annen mystisk guddommelig kraft da, eller Pål St. _ in eller noe sånt som dytta på. Ledelsen har kritisert feil i klassetandpunktet hos mange NKSere, og det mener jeg er helt på sin plass.

KLASSEKAMPEN I FORBUNDET

Forholdet til SV er et svært viktig område innen høyreavviket. Men Bugge er ikke enig i det, "tvilsomt" sier Bugge. Vi skal ikke være så sikre på at SV har feil, kanskje vi har feil sjøl, mener Bugge. Sjølsagt har vi visse feil, og vi

skal ikke stole 100% på våre konklusjoner, men når tvilen blir grunnholdning til politiske problem, da er noe feil, hva? Da driver du en slags filosofering (som i seg sjøl er ganske tvilsom) og ikke politikk.

SVs utdanningspolitikk

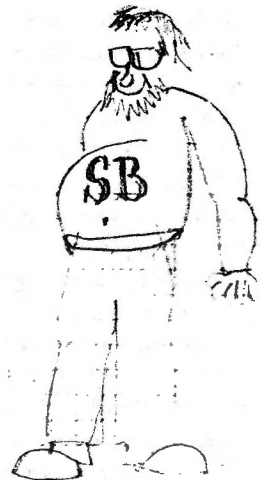
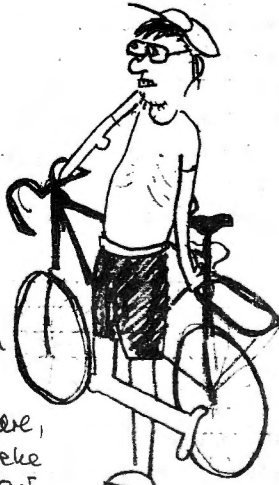
Bugge mener sikkert at SV er ganske reaksjonære på utenrikspolitikken, så vi er ikke uenig i at polemikk er viktig der. Det er kanskje naturlig å se på utdanningspolitikken, hvor vi samarbeider en god del med SV. Så langt det er nødvendig og mulig er dette samarbeidet svært bra. Men det finnes også noen viktige uenigheter mellom oss og SV på disse områdene.

Samskipnaden

SV har som linje i samskipnadspolitikken at de ikke vil gå mot prisstigninger, dersom de tror dette "ikke vil bli forstått utenfor Blindern". Dette er toppen av et isfjell, her ligger mye grunnleggende uenighet skjult. Koble dette med at SV tror at massene er dumme, og derfor ikke har noen linje på å mobilisere dem, så får vi tradisjonell parlamentarisme. Og her ligger kimen til et svært nederlag i samskipnaden. "Skulle ikke SV og AKP ordne opp?" spør mange stu-

Vår moderne
Don Quixote av
Hellerud-Bryn
med sin væpner.
Noen kasse har han
ikke, men han
er det ene sverd
og Stalin det andre,
og vår helt har ikke
kastet bort noen av
dem.

tegning:
Brevflabben

vis høyre og venstre. Den finnes en tendens i NKS i dag som passer i gruppa høyreavvik, det er ikke verre. Men hvis Bugge vil ha noe mer enn dette, en slags universell norm, som gjør at han kan sette seg sjøl utenfor klassekampen, og dømme upartisk, da trur jeg han må leite lenge.

Don Quixote

Don Quixote av la Mancha hadde forlest seg på ridderromaner, og av den grunn så han alåe foreteelser i ridderromanens lys. Vindmøller blei til jetter, fredelige bønder blei til trollmenn og arabiske røvere.

Don Quixote gjorde mye skurlete, men han lemlesta også en mengde bra folk. Han var en farlig idiot.

Bugges standpunkter lover ikke så bra, men siden jeg sjøl har ment det samme og snudd 180 grader, trur jeg også at Bugge kan skifte mening. Spesielt var det jo oppløftende å lse at han var for å trappe opp den kommunistiske propagandaen, dette skal nok gå bra, Bugge. Jeg vil oppfordre Bugge til å lese Lenin, og å møte også marxismen med åpne øyne.

Breiflabben.

VEDTAK PÅ MEDLEMSMØTE I NKS-LAG I TROMSØ

NKS - og resten av bevegelsen - står i dag oppe i store vansker. Den me disinen partiet, og nå også sentralstyret i NKS, har foreskrevet: 'Kamp mot høyreavviket' er feil, fordi:

1. Passive medlemmer er passive fordi:

Det er feil i politikken, linja for organisasjonen er feil, medlemmene har motsigelser. Det vi trenger er en diskusjon som kan rydde opp i alt dette. I steden prøver partiledelsen å skremme medlemmene til aktivitet ved å true med høyrestemplet. Det kan kanskje virke overfor enkelte på kort sikt, men i len gden fører det bare til at medlemmene fortsetter å undertrykke motsigelsene, de blir ennå mer passive og det politiske problemene forblir uløste.

2. Det viktigste avviket i sosialismedebatten var "venstre"standpunktet om at partiet godt kunne undertrykke flertallet i arbeiderklassen med våpenmakt dersom partiledelsen fant at det var nødvendig.

3. Minimumskrav som må stilles til analyser av det indre livet må være at en i hvert fall prøver å bergunne påstandene, helst med dokumentasjon. Videre må disse dokumenterte og begrunna momentene settes inn i en sammenhengende analyse. PU gjør ikke noe av

dette: De snakker om "tendenser", "for lite og for dårlig arbeid" uten å begrunne hva som skulle utgjøre disse "tendensene" - og uten å prøve å se manglende arbeid i en sammenheng, f.eks. i forhold til en prioritering av kreftene.

4. Den internasjonale utviklinga (bl.a. i Kina) stiller storespørsmålsteget ved om den teorien vi har idag om sosialismen er tilstrekkelig. Partiet harennå ikke utvikla en analyse som gjør oss i stand til å forstå viktige spørsmål i det norske samfunnet skikkelig. (Den politiske utviklinga i arbeiderklassen og krisa, for å ta to eksempler) Vår bevegelse har ennå ikke løst problemet med å analysere de særegne forholdene - analysen er hengt opp i allmenheter, til tross for at særegne analyser har vært stilt som en oppgave i over ti år'. Dette er uttrykk for et dogmatisk avvik. Ledelsen nye kampanje er et forsøk på å holde fast på denne dogmatismen.

(Enstemmig vedtatt, ingen mot, ingen avholdende)

OPPGJØR MED ØYENTJENERIET?

(Med kommentar til "sentralstyremedlem i 4. mai/november: "Om høgrevviket i forbundet)

I all menneskelig organisering, og innafor kommunistorganisasjoner, vil det finnast nokre viktige motseiingar til ei kvar tid. Desse er motseiingane mellom individ og kollektiv, mellom einskap og usemje, mellom fridom og disiplin og mellom demokrati og sentralstyring. Mil- arar må i fyrste runde vere viljuge til å innsjå at desse motseiingane lever mer eller mindre opelyst. Dinsten må vi innsjå at slike motseiingar ikkje let seg løyse med å late som dei ikkje eksisterar eller la vera å taka dei opp til drøfting. Motseiingane kan heller ikkje løysast gjennom noko eingong-for-alle-tricks, dei må løysast frå gong til gong. NÅR dei vert opplevde som problemskapande for EIN eller FLEIRE i laget.

I laget vårt har vi drøfta demokratisk sosialisme på eitt av møta i haust. Fleire av medlemmane sa dei hadde sakna ein slik drøftingsrunde i lang tid. Det vart sagt at mange ml-arar (u)medvete let seg passivisere av overdriven sentralstyring i organisasjonane – mangehar rett og slett slutta å tenkje sjølve blei det hevda. T.d. blei direktiv for ofte godteke i eigenskap av direktiv, sjøl om folk var misnøgde med direktiva la dei sjølv på seg ein slags "ufriviljug tvang" til å holde tett, istadenfor å koma fram med kritikken. Dette er øyentjeneri og ikkje lojalitet. Ei slik line berre øydelegg organisasjonen avdi folk vert likeglade og passive eller dei rett og slett kuttar ut heile NKS:

Målet for NKS må 1) vera å halde på medlemmane og 2) jobbe fram aktive, engasjerte mennesker. Betre daud enn raud er IKKJE vårt motto. "Sentralstyremedlem" har i 4. mai ei altfor mekanisk løysing på problema i NKS

når han/ho propaganderer for ei løysing gjennom å styrke sentralstyringa i organisasjonen. Det er på grunnplanet noko må gjerast, m.a. bør ein styrka drøftingane om dei sentrale opplegga. Demokratiet på grunnplanet må sikrast avdi grunnplanet er til for medlemmane, ikkje for sentralstyret. Grunnplanet skal skapa den politikk som NKS skal føra – i tråd med medlemmane sine interesser. Gjennom å styrke lokallaga sikrer vi demokratiet og NKS sin eksistens som frigjerande organisasjon også INNAD. Direktiv utan tidlegare og/eller etterfølgjande drøfting på lokalt nivå vil aldri verka frigjerande, men i staden lammande. Demokratiet i lokallaket vil og styrke sentralismen avdi direktiva vil verka best og mest rimelege dersom grunnplanet på førehand har fått høve til å drøfta motseiingar på direktiva.

Det er vidare viktig med betre studiar på lokallagsnivå. Det vil vera nyttig å taka opp politiske drøftingar på interne, organisatoriske spørsmål i større mon enn å styrke sentralismen slik stoda er i dag. Det nyttar ikkje å dri- va kommunist-lag etter 70-80 år gamle prinsipp og tru at det ikkje vil verta reist kritikk mot desse. Men den siste tida si passivisering og avskalling innen NKS sine rekkjer er det heilt opelyst at det interne forholda lid under store manglar. Det er denne line det er på tide å taka eit kraftig oppgjør med.

Gunder.

STYRK DEBATTEN OM DET STRATEGISKE MÅLET FOR INTERESSEKAMPEN.

FEILE PRIORITERINGER?

Jeg skal prøve å følge tråden i Britts innlegg fra januarnummeret, med den reservasjon at jeg sannsynligvis ikke sitter inne med de samme konkrete opplysninger om NSU som det Britt legger for dagen.

Derfor vil jeg spørre de rette instanser, blir det oppsummert som feil at vår hovedoppgave er å jobbe innafor NSU? I tilfelle nei, hvorfor er det ikke blitt tatt tiltak for at vi skal jobbe innafor denne organisasjonen? Jeg stiller dette spørsmålet fordi jeg sjølv tviler på om prioriteringa har vært riktig: Som strategisk mål tror jeg fullt og fast på at NSU er vår framtidige pressorganisasjon. I den nåværende situasjonen er både den kommunistiske bevisstheten om NSU, og vår nåværende økonomiske situasjon av en slik karakter, at jeg mener brødkravjobbinga må prioriteres. Mer om dette siden.

Jeg tror ikke som Britt at boikott av NSU-jobbinga ligger i at det er store motsigelser på dette området. Jeg tror vi har diskutert dette spørsmålet for lite til at motsigelsene er avdekka, jeg tror hovedårsaken til at vi ikke jobber med NSU på tross av prioriteringer skyldes:

1. Vår bevissthet om nødvendigheten av en sterk fagorganisasjon er for liten,
2. skoleringstilbudene som må til for å oppnå denne bevisstheten er for små.

NØDVENDIG Å AVSLØRE "BRUKERSTYRINGA".

Jeg vil ta opp to saker som har betydning for interessekamparbeidet vi driver i dag.

1. Riktigheten av å kjempe en brødkravkamp.
2. Nødvendigheten av å rette blikket framover

og se på utdanningspolitikken i et videre perspektiv.

1. Studentene har fått klare økonomiske tilbakeslag de siste åra. Låneramma slutta å stige i 78/79, kantinepriser, boligpriser har i 70-åra hele tida ligget over konsumprisindeksen. Det økonomiske tilbakeslaget nådde bunn i o.m. innføringen av renter i studietida, som regjeringen foreslo sist statsbudsjett. Studentene protesterte i tusentalls, fikk slått tilbake renter i studietida, og ble stående tilbake med 9,5% renter på studielånet. Det er naturlig at studentene velger progressive talsmenn på Studentting/Studentsamskipnad. Vi er valgt fordi studentene tror vi kan forbedre deres velferd.

Det som må slås fast er at vi ikke kan forbedre studentenes velferd gjennom våre posisjoner. Det eneste vi kan er å innhente

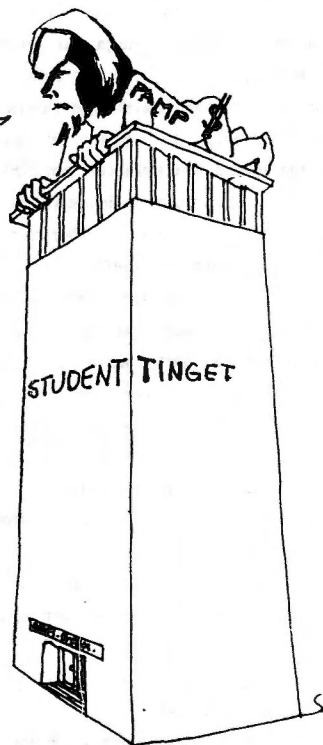
opplysninger om systemet (Samskipnaden og Statens ansvar overfor Samskipnaden) for å opplyse studentene om dette systemet. Opplyse om hvilke forpliktelser staten har og ikke innfrir, hvilke husleier vi kan forvente om Husbankreglene ikke endres. Vi kan bruke denne innsikten vi erverver oss til å avsløre 'ulheten i hele velferdssystemet, MEN vi vil aldri få et bedre system og økt velferd om ikke de studentmassene som valgte oss inn + de vi når med vår "avslørings-propaganda" slutter opp om oss, og viser massiv styrke bak krava. Når det gjelder Samskipnaden er hverken vårt, kommunistenes, eller massenes nivå høyere enn at det trengs en durabelig avsløring av velferdskolossen.

Konservative har sittet i Samskipnaden i årrekker og gitt studentene illusjoner om medbestemmelsesretten. Åssen skal vi og studentene forstå at studenter i Samskipnaden kun er gissler for statens "velferdspolitik" om ikke vi viser med konkrete eksempler at vi ikke har noe å si, at administrasjonen har 100 ganger bedre innsikt i bedriften enn det vi har. Forskjellen mellom oss og administrasjonen (bortsett fra inntekten) er ganske enkelt at vi øyner hva som er studentenes interesser, og kan få studentene med oss på å fremme krav overfor staten, mens administrasjonen kun vil tjene bedriftsøkonomiske interesser. Når vi får avslørt hvilken bedrift vi egentlig kaller vår velferdsbedrift, en korporativ kapitalistbedrift som aldri vil tjene våre interesser, da kan det være på tide å trekke oss ut av dette organet, og arbeide på andre felter, fortrinnsvis innafor NSU. For å unngå missforståelser vil jeg påpeke at samtidig som vi driver avsløringer av brukerstyring/medbestemmelsesretten, må vi også drive en aktiv diskusjon, blant kommunister og med andre studenter om behovet for en aktiv interesseorganisasjon.

Kort sagt: Kommuniste må komme ut av brødkravbevisstheten alene, men se den i det utdanningspolitiske aspektet. Vi kjemper ikke for bedre kjøttkaker og høyere stipend primært fordi vi ønsker bedre helse og mer penger å rutte med, men fordi det studiefinansieringstilbudet vi har i dag hindrer ungdom fra arbeiderklassen og lavere småborgerskap overhodet å begynne på et studium. Vi kjemper for økt velferd og en bedre studiefinansiering primært for å bedre tilbudet for disse klasser, og avskaffe universitetet som et universitet for barn fra bedre familier.

Skal vi komme ut over brødkravbevisstheten, må vi ha dette klart for oss, og dermed blir det like nødvendig for oss å se på utdannings-tilbudet under ett. Skal arbeiderklassen ha et

HYSJ!
VI HAR MØTE!

universitet å komme til, må vi sørge for at staten ikke rekker å rasere det før de kommer dit. Her kommer kampen mot diverse stortingsmeldinger, som hver især er en dråpe i det store begeret som skal omdanne universitetet til en teknisk/ideologisk skole for oljeselskapene.

UTDANNING, BRØDKRAV, VELFERD OG UNDERVISNINGSPOLITIKK, alt i samme organisasjon?

Slik forestiller jeg meg NSU.

1. Vi skal drive utdanningspolitikk, kjempe for bedre eksamensformer, økt personale, slik at undervisninga kan bli bedre. Omskape universitetet slik vi vil ha det, og slik at det tjener folkets interesser.

2. Kjemp for økt stipend og bedre tilbakebetalingsforhold:

3. Kjemp for økt velferd.

Jeg tror vi kunne kjempe for disse tre tinga gjennom en og samme organisasjon, nemlig NSU. Greide vi å bygge opp et aktivt grunnplan, og en sterk organisasjonsstruktur ville vi kunne bli en reell forhandlingspartner overfor staten.

Vi ville ikke oppnå det spøtt om vi ikke hadde grunnplanet med oss, men vi kunne få et aktivt grunnplan om vi greide å avskaffe korporativismen i det nåværende systemet, og fange opp interessene studentene har for sin egen framtid, gjennom en aktiv utdanningspolitisk diskusjon.

Dersom vårt strategiske mål skulle bli slik at NSU skulle omfatte alle våre interesser og mål, må vi se og få opp farten å avsløre: Fakultetsråd, Institutttråd, Kollegiet, Studentting, Studentsamskipnad. Hva med fagutvalga, kunne disse fungere som ledere for basisgrupper? Dersom man skulle finne på å si at våre strategiske mål i utdanningspolitikken allerede er avklart, er det på tide at avklaringa kommer ut til folk, slik at vi kan få en fruktbar diskusjon, med det for øyet at politikken vi i praksis fører skal stå i et forhold til prioriteringene i organisasjonen.

OLGA

Blindernstudent

RETT PÅ FEILA I ORGANISASJONS-ARBEIDET!

Eg skal ta opp nokre saker som eg ser på som svært viktige å retta på når det gjeld politikken vår på det organisatoriske feltet.

Det siste året har NKS vore i klar framgang, noko ikkje minst innsatsen vår i aksjonane mot statsbudsjettet syner. Organisasjonen er ein del styrka, og fyrst og framst har y sympatien blant studentane auka kraftig. N Men for det fyrste er dette ein framgang frå eit relativt nullpunkt. For det andre påstår eg at om ikkje me i tia framover brukar mykje tid og krefter på å retta opp velke sider i det organisatoriske arbeidet vårt, vil framgangen bli svært kortvarig.

1. Mange lag, kanskje særleg ved universiteta har styrer som fungerer dårleg. Dels er dette eit kaderproblem, som eg kjem tilbake til, men det finst ein viktig politisk feil i korleis desse styrene ser oppgåva si. Dei tar seg av å lede møter, gi beskjedar frå DS og sentralstyret, setja opp studielister ol. Dette er jo bra, og ofte gjer dei dette betre enn før. Men det er berre ei side av oppgåva til styret. Styra må sjå på seg sjøl som den politiske leiinga for kommunistene sitt arbeid i området sitt. Det vil m. a. seie: Dei må skaffa seg eit bilde av den politiske stoda på f. eks. fakultetet, skulen, faget osv. (kva politiske krefter finst,

kor sterkt står dei, kva saker er folk opptekne av osv.). På same måten må dei kjenna dei politiske forholda i laget, svake og sterke sider til dei einskilde medlemmene. Ut frå dette må dei planlegge laget sitt arbeid med sikte på å spreia revolusjonære idear, auka innflytelsen til kommunistene og utvikle medlemmene til dyktige revolusjonære. Når det gjeld oppgaver som er sams for heile landet, eller for eit heilt distrikt, duger det ikkje å venta på opplegg fra DS eller sentralen. T.d. i kampen mot statsbudsjettet er det styret si oppgave å mobilisera medlemmane politisk og laga konkrete planar for å føra denne kampen på sitt felt.

Poenget mitt er ikkje at dei som ikkje fyller desse krava idag, berre kan pakke saman. Me må ta eit skritt om gangen. Det er eit spørsmål både om politisk skolering og praktisk organisatorisk erfaring. Poenget er å peika ut Kva retning me må gå i, kva som er målsetjinga. Og det hastar med å begynne å jobbe i denne retninga. For i dag finst det ei mengd folk både i og utafor NKS som vil gjera noko, men som ikkje får oppgaver. Går dei slik eit halvt år til, begynner kanskje lysten å minke.

2. Så finst det ein del folk som ikkje vil gjera noko, som ikkje betalar kontigent, som ikkje gjer dei oppgåvene dei har. I dag bl ir dette stilletiande godtatt. Dette er ein praksis som ganske raskt vil underminera (og alt har gjort det) den tradisjonelle styrken til kommunistane - evnen til å få utretta mykje med relativt få folk.

Diskusjonane før landsmøtet synte stor semje om å holda på den demokratiske sentralismen. Dei nye vedtektene slår fast at det å arbeida i ein grunnorganisasjon, og det å underordna seg NKS sin disiplin er vilkår for å bli medlem.

Nå er det på tide at dette og blir slått fast i praksis. Det er klart at det kan vere politiske motseiingar som ligg bak at folk ikkje følger opp pliktene sine, eller det kan vere reelle personlege problem. Men dette kjem ikkje

fram utan at ein reiser det som eit problem at dei ikkje gjer det dei skal. Så får ein diskutera politisk usemje og hjelpa folk med problema: Men ein kan ikkje som nå la det skura.

3. Dette heng nært saman med punkt 2. I løpet av eit par/tre år vil me bli tappa for svært mykje av dei folka som idag leier NKS på sentralt- og DSnivå. Etter mi meining kan "arvefølgen" bli eit problem. Det syner m.a. problemet med lagsstyrer idag. Det finns ein gullnøkkel til å løysa dette, og det heiter kad-erfostring.

Ein ting er at sentrale organ bør laga skuleringskurs på organisasjon og politikk elles. Det er planar om eit organisasjonskurs i Oslo. Men det viktige er at alle plan i organisasjonen må sjå på som ei av dei viktigaste politiske oppgåvene sine å fostra revolusjonære leiarar. Det må - etterkvart - finnast ein plan for utviklinga av kvart medlem. Dei må så langt råd få oppgaver i høve til dette. Ein må utnytja dei bra sidene og prøva å korrigera dei dårlege. Oppgåvene må følgjast med hjelp, positiv og negativ kritikk. Folk må velgast til verv utfrå den politiske styrken. Det må drivast planmessige studiar i teori.

Igjen er poenget ikkje at me viftar med tryllestaven - sim salabim! - så er saken biff. Det er meir å seia noko om korleis me må tenka i forhold til medlemmane.

Werner V.

sosialisme debatt

Innlegget fra Ove (under) ble levert inn til redaksjonen før dead line for januarnumm-
eret. Årsaken til at blir trukkt først nå er
rot fra redaksjonens side. Vi beklager dette
sterkt.

Vi oppfordrer NKS-medlemmene til å
fortsette sosialismediskusjonen i 4. mai.
Denne debatten er ikke avslutta med lands-
møtet i partiet, slik noen synes å tro.

Redaksjonen

PER LI 'S TEORI OM PARTIET UNDER SOSIALISMEN:

TILBAKE TIL REVISJONISMEN

Så lenge det er uenighet på sentrale spørs-
mål i sosialismedebatten og så lenge denne de-
batten ikke er oppsummert i NKS, tror jeg det
blir vanskelig å få enhet på om det er høyre eller
venstre som er hovedfaren.

Det er mye venstrestandpunkt i denne debat-
ten. Mye av argumentasjonen for at fagforening-
ene skal vedtektsmessig underordnes partiet,
minner om Trotskys standpunkt på SUKP(b)s
10.kongress. Jeg mener imidlertid at de som vil
forsvare partiets grunnlovsfesta særstil-
ling i hovedsak står for et høyreavvik.

De argumenterer med at vi ikke kan stole på
at arbeiderklassen kan fatte riktige beslutninger
gjennom fellesavgjørelser, fordi klassen lar seg
lure av borgerlige partier i dag. Da mener jeg
de ser bort fra flere ting:

- a) Under sosialismen skal kontrarevolusjonære
parti undertrykkes. Demokratiet skal være dem-
okrati for det arbeidende folket og diktatur over
borgerskapet.
- b) Under sosialismen har arbeiderklassen seira
i revolusjon over borgerskapet - og de har klart
å forsvare seg mot imperialismens forsøk på å
knuse revolusjonen. En slik klasse må utvilsomt
stå på et mye høyere politisk nivå enn den arbei-
derklassen vi har i dag.

c) Under sosialismen er de økonomiske forhold-
dene forandra - og med de forandrer som kjent
menneskenes tenkning seg. De kapitalistiske
produksjonsforholdene skaper borgerlig ideolo-
gi i arbeiderklassen: arbeideren "selger" arb-
eid mot lønn. Det ser ut som om dette er et byt-
te av like store verdier. Arbeiderens spontane
kamp blir deroft også bare en kamp for å få
best mulig betaling for arbeidet de selger. Først
en vitenskaplig analyse - som viser at arbeider-
ne ikke selger arbeidet, men arbeidskraften -
som er i stand til å prodesre en større verdi
enn seg sjøl - først en slik analyse viser at ar-
beiderklassen blir utbytta. Det er derfor ikke så
rart at arbeiderne slutter opp om borgerlige
parti under kapitalismen, så lange de spontant
lærer en borgerlig ideologi gjennom praksisen
sin i produksjonen. (For ordens skyld: de lærer
også å stå sammen, nødvendigheten av å sloss
mot kapitalistene osv.) Marx analyserer dette i
kap. 16, bind 1 av Kapitalen.

Under sosialismen derimot, er de samfunns-
messige forholdene "enkle og lettfattlige". (Se
avsnitt om varens fetisjkarakter, kap.1, bind 1
av Kapitalen).

Ut fra dette mener jeg at arbeidermassene
er fullt i stand til - under ledelse av partiet -
å ta avgjørelser i alle viktige spørsmål. Dette

betyr også at Per L. teori - slik han legger den fram i Røde Fane nr. 5/6 -80 - bryter med marxismen. PL tenker seg at disponeringa av overskuddet som blir skapt i produksjonen er så uhyggelig vanskelig at de som skaper dette overskuddet, arbeiderne, ikke kan ha det siste ordet. (Han bruker eksempelet med forlengelse av nordlandsbanen).

Hvilken klasse tjener denne teorien? Jo, etter min mening kan den bare tjene ekspertenes og statsbyråkratenes interesser. PL mener jo at det er ekspertene som skal avgjøre, ikke arbeiderne. Under sosialismen vil arbeidsdeling mellom manuelt og intellektuelt arbeid legge et objektivt grunnlag revisjonistisk ideologi blandt ekspertene og byråkratene. Dersom byråkratiet kan klare å sikte seg makta over overskuddet som blir skapt i produksjonen, slik at de kan disponere det til eget formål, har kontrarevolusjonen skjedd. PL gir dem en god teoretisk begrunnelse for å sikre seg en slik makt.

På toppen av det hele mener PL at partiet må kunne bruke kontrollen over statens voldsapparat for sikre at deres politikk blir gjennomført mot viljen til flertallet i arbeiderklassen.

Dette er nok et brudd på den marxist-leninistiske teorien. Stalin sier: "Den som gjør partiets diktatur identisk med proletariatets

diktatur, han går derfor stilltiende ut fra at han kan bygge partiets autoritet på vold, noe som er absurd og helt uforenlig med leninismen".

PLs teori er ikke bare absurd og helt uforenlig med marxismen, den er en teori for at et statsbyråkrati som vil ta makta fra arbeiderklassen under sosialismen. Dette kan ikke være annet enn et tilbakefall til revisjonismen - og altså et skikkelig høyreavvik. Gunder, Tromsø

RV

MATERIALE TIL LAGSDISKUSJONEN OM STORTINGSVALGET

I planskrivet som er sendt ut til lagsstyrer og DSer blir det sagt at materialet om til lagsdiskusjonen om stortingsvalget vil komme i dette nummeret av 4. mai. Utsendelsen av dette materialet er imidlertid utsatt til neste nummer som vil komme ca. 17/18 mars (det sendes da ut til lagsstyrene og DSene).

Begrunnelsen er at sentralen ikke har fatta vedtak om NKS' arbeid med valget ennå. Vi minner om at fristen for lagsdiskusjonen om temaet er før påske. Dere vil få mars nummer et av 4. mai i god tid i forhold til å avholde lagsdiskusjonen innen fristen.

Hilsen redaksjonen

HVORFOR VERVER VI I TRØNDELAG?

først, verves det så oppsiktsvekkende mye i NKS/Trøndelag? Nei, men det er grunn til å tro at deler av distriktet har et langt bedre tilsig enn det som er vanlig for landet som helhet. Det er de mindre skolene som kan vise til resultater, mens vi på universitetet (NLHT og NTH) har store problemer med å kompensere den naturlige og "unaturlige" avgangen. Noe tallmateriale: På denne tida ifjor kunne vi vise til en skole som organiserte 5% av studentene, idag har vi en annen skole som organiserer over 10% av studentene. Denne siste er en mindre høyskole, likevel, det er tall som lyser opp.

Siden skolene starta opp i høst, har vi 2 lag som mer enn fordobla medlemstallet. Riktignok har disse laga nytt godt av en del nye studenter som allerede tilhørte bevegelsen. Men majoriteten er nyrekrutert. I løpet av de siste 1,5 år har samtlige skolelag hatt god rekruttering og minimale eller ingen utmeldinger.

Kan vi så vise til noen slikke nøkkel for verving? Nei, men jeg vil ta opp noen faktorer som er til god hjelp

1. NKS må vise gjennom praksis at organisasjonen har noe for seg (lite original avsløring sjølsagt, men jeg tar det med likevel). Spesielt i interessekampen (ikke minst de 2 statsbudsjetttaksjonene) har NKS og NKSere vist sin avgjørende betydning i studentmiljøet, noe som har resultert i tillit og direkte tilslutning til organisasjonen.

2. Men det kan foreligge hinder for å høste fruktene dersom NKS som organisasjon ikke kommer fram i lyset. Vår egen sikkerhetspolitikk, samt den store graden av tverrpolitiske aksjoner den senere tida, kan fort dra i den retning. Jeg vil tillegge særegne NKS-utspill

(egen propaganda, KK-salg etc.) og det at mye folk er alminnelig kjent som NKSere, meget stor betydning for rekrutteringa.

3. Og det avgjørende punktet. Det må systematikk og kontroll til i vervearbeidet. Om vi har mange baller i lufta (hvilket vi stort sett har) blir rekrutteringa fort venstrehandsarbeid - om ikke fullstendig glemt. Verving må opp på dagsorden, tidsfrister må settes, og det hele må kontrolleres med hard hand. Å SPØRRE folk om medlemskap (eller sirkel) er kjerna i vervinga. Her synes det imidlertid i stor stil, ikke minst blant "ledende" folk. Skal vi overlate til det private initiativ å søke om medlemskap i NKS?

Videre må det settes av personer til organisatorisk arbeid på distriktsnivå som skal kontrollere arbeidet i laga, og bl.a. følge opp nye studenter som allerede tilhører bevegelsen. Det er - dessverre - ingen automatikk i at disse, gjerne svært viktige folka, trer inn i NKS' rekker.

Verveansvarlig i Trøndelag

NKS OG SV'S FAGKRITIKK

Sentralstyremedlem skriv i januarnummeret en artikkel som heter "høyreavviket og fagkritikken, ei presisering".

Jeg synes det er bra dersom vi gjennom 4. mai for i gang en diskusjon om: "Hva slags fagkritikk?". Og jeg håper mange kaster seg inn i debatten. Men i denne omgang vil jeg nøye meg med å rette et spørsmål til sentralstyremedlem. (forp.)

INNHold:

DISKUSJON OM DU SITT HØYREVEDTAK	S.	2
UTMELDINGER I BERGEN	S.	2
FORSLAG TIL VEDTAK	S.	3
UTMELDINGSBREV	S.	3
LÆRDOMMER FRA BERGEN	S.	4
LAGSSTYRET PÅ STATSIVITENSKAP/SOS. ØK	S.	5
EIT LÆRESTYKKE I HØGREFEIL	S.	6
VENSTREFEIL FRÅ SK/ÅKP ER HOVUDFAREN	S.	8
ER HØGREFAREN EIN FIKSJON?	S.	11
OPPGJØR(?) MED HØGRE	S.	13
K. [redacted] DOKUMENTERER HØGREAVVIKET	S.	15
MARK SNUR SEG I GRAVA	S.	19
DON QUIXOTE AV BLINDERN	S.	23
VEDTAK PÅ MEDLEMSMØTE I NKS-LAG I TROMSØ	S.	27
OPPGJØR MED ØYENTJENERIET	S.	28
STYR DEBATTEN OM DET STRATEGISKE MÅLET FOR INTESSEKAMPEN	S.	29
RETT PÅ FEILA I ORGANISASJONSARBEIDET	S.	31
TILBAKE TIL REVISJONISMEN	S.	33
RV	S.	34
HVORFOR VERVER VI I TRØNDELAG	S.	35
NKS OG SV'S FAGKRITIKK	S.	35

I tredje avsnitt skriver du: "Når eg påstår at SVs fagkritikklinje er ei reformistisk linje som berre duger til å sikre SV-akademikarar bein på universitetet - og følgeleg er borgarleg ideologi ispedd raude fraser - så bygger denne påstanden på mangeårig erfaring med slik verksemd, studiar av SVs fagkritiske skrifter osv."

Jeg finner ingen grunn til å tvile på denne påstanden. Jeg har studert i 1,5 år nå, og min erfaring er at SVs fagkritiske linje er feil. Men jeg har hele tiden savnet en gjennomgang av SVs fagkritiske linje av noen med lengre erfaring og som har studert dette spørsmålet.

Jeg vil derfor be "sentralstyremedlem" ta seg tid til å lag en artikkel der du oppsummerer og generaliserer mangeårige erfaringer og studier. En slik gjennomgang og oppsummering vil være til nytte og hjelp i kampen mot SV på skolen.

(Håper artikkelen ikke bare tar med erfaringer fra universitetene, men også fra sØaskolene - det er ikke alltid universitets- erfaringer er overførbare til skolene)

Ottar i Trondheim.